

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,

ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

*«Τό στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέφκται· οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε»
(στιχηρόν ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου, Κυριακή τῆς Τυρινῆς)*

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐγκεντρίζει ἡμᾶς εἰς τό σῶμα Του καί μᾶς καλεῖ νά γίνωμεν ἅγιοι «ὄτι ἐγώ», λέγει, «ἅγιός εἰμι» (Α΄ Πέτρο. α΄ 16). Ἐπιθυμεῖ ὁ Πλάστης μας νά ἔχωμεν κοινωνίαν μαζί Του καί νά γευθῶμεν τῆς χάριτός Του, νά μετᾶσχωμεν δηλαδή τῆς ἀγιότητός Του. Ἡ κοινωνία μέ τόν Θεόν εἶναι ζωή μετανοίας καί ἀγιότητος, ἡ δέ ἀπομάκρυνσις ἐξ Αὐτοῦ, ἡ ἁμαρτία, ταυτίζεται ἀπό τούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν «κακίαν τῆς καρδίας». Ἡ «ἁμαρτία οὐκ ἔστι τῆς φύσεως, ἀλλά τῆς κακῆς προαιρέσεως» (Θεοδωρήτου Κύρου, Διάλογος Α΄ - Immutabilis, PG 83, 40 D) ἢ τοῦ κακοῦ πνεύματος καί «οὐδεῖς πίστιν ἐπαγγελλόμενος ἁμαρτάνει», κατά τόν Θεοφόρον Ἰγνάτιον.

Ἡ ἀγιότης εἶναι ἰδιότης τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ «προσφέρων καί προσφερόμενος καί προσδεχόμενος καί διαδιδόμενος». Ὁ κατά χάριν ἱερουργός τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας προσφέρει εἰς τούς πιστούς «τά ἅγια τοῖς ἁγίοις», Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, καί λαμβάνει ἀμέσως παρά τοῦ πληρώματος τῶν Ὁρθοδόξων τήν ἀπόκρισιν εἰς τήν προσφοράν ὅτι: «εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός», ὁ «ἐσθιόμενος καί μηδέποτε δαπανώμενος, ἀλλά τούς μετέχοντας ἀγιάζων».

Εἰς τόν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου νά ἐπιτύχη τό «καθ' ὁμοίωσιν» μέ τόν Θεόν, διά τό ὅποιον ἐδημιουργήθη, τήν ἀγιότητα δηλαδή, ἡ ἀποβλέπουσα ἀποκλειστικῶς καί μόνον εἰς τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική

Ἐκκλησία ἡμετέρα «θεοπρεπῶς ἐδογματίσῃ» μίαν περίοδον τοῦ ἔτους ὡς περίοδον ἰδιαιτέρας προσευχῆς καὶ δεήσεως πρὸς κατευνασμὸν τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος.

Ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ἡ ἀρχομένη ἀπὸ τῆς αὐριον σωτήριος προετοιμασία διὰ τὸ «Πάσχα τὸ μέγα καὶ ἱερώτατον Χριστοῦ». Εἶναι ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ βιώσωμεν «δέησιν προσάγοντες καὶ ἄφεισιν αἰτοῦντες», ὥστε νὰ γευθῶμεν ἀληθῶς τὸ Πάσχα «μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων», γινόμενοι «ἅγιοι», διὰ τῆς ὁμολογίας ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι εἴμεθα «σκευὴ κεραμέως» συνθλιβόμενα ὑπὸ τοῦ πονηροῦ καθ' ἡμέραν, «πίπτοντες καὶ ἀνιστάμενοι». Νὰ ὁμολογήσωμεν δηλαδή τὴν ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν καὶ ἀδυναμίαν μας καὶ τὴν ἐνώπιον Θεοῦ μηδαμινότητά μας, μετανοοῦντες καὶ ἐπαναλαμβάνοντες ἐν ἐσπέρᾳ καὶ πρωί καὶ μεσημβρία καὶ ἐν παντί καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, καίτοι «ἅγιοι» διὰ τοῦ βαπτίσματος, ὅτι «εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς».

Καλοῦμεν, λοιπόν, πάντας τοὺς Ὀρθοδόξους πιστοὺς, κληρικούς, μοναχοὺς καὶ μοναχάς, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα, νὰ μεταβάλωμεν τὴν ζωὴν μας, πάντοτε μὲν, ἰδιαιτέρως δὲ κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἰς ἀγαπητικὴν πρὸς τὸν πλησίον προσπάθειαν προπαρασκευῆς διὰ τὴν μετοχὴν ἐκτυπώτερον ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν ἀνέσπερον Βασιλείαν τοῦ Κυρίου, τὸ «καινὸν Πάσχα». Προσκαλοῦμεν τοὺς πάντας εἰς ζωὴν ἀγιότητος καὶ πνευματικοῦ ἀγῶνος διὰ νὰ χαρισθῇ εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς ἡμᾶς ὡς «δόσις ἀγαθῆ» καὶ ὡς «δώρημα τέλειον» ἢ δυνατότης τῆς ὑπερβάσεως τῆς ἁμαρτίας, διότι «πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ [...] καὶ οὐ δύναται ἁμαρτάνειν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται» (Α΄ Ἰωάν. γ' 9-10).

Ἄς εἰσέλθωμεν, λοιπόν, μὲ ὄλην τὴν ψυχὴν μας, μὴ σκυθρωπάζοντες, ἀλλὰ χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι, εἰς τὸ πνευματικὸν τοῦτο στάδιον τῶν ἀρετῶν καὶ ἅς καθοπλισθῶμεν «ἀγάτης τὴν λαμπρότητα, προσευχῆς τὴν ἀστραπὴν, ἀγνείας τὴν καθαρότητα, εὐανδρίας τὴν ἰσχύν», καὶ ἅς συνοδοιπορήσωμεν μὲ τὸν Κύριον, δεόμενοι Αὐτοῦ νὰ μὴ «παρίδῃ ἡμᾶς κινδυνεύοντας τὴν ἀπ' Αὐτοῦ διάστασιν» (Δοξασικὸν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως), ἀλλὰ νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ «ὅπως λαμπροφόροι προφθάσωμεν εἰς τὴν ἁγίαν καὶ τριήμερον Ἀνάστασιν, τὴν καταλάμπουσαν ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ» (ποίημα Θεοδώρου, ἀκολουθία Δευτέρας Α΄ Ἑβδομάδος Νηστειῶν).

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ,

Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι ὡς περίοδος προετοιμασίας καὶ μετανοίας φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μας, ἡ ὁποία, ἐσωτερικὴ καὶ ἀνέκφραστος, εἶναι προσωπικὴ κρίσις. Ὅταν μᾶς εὐρίσκη σφάλλοντας διαμαρτύρεται ἐντονότατα,

καθότι «οὐδέν αὐτῆς βιαιότερον ἐν κόσμῳ», κατὰ τόν βιωματικόν κήρυκα τῆς μετανοίας Ἁγίου Ἀνδρέαν Κρήτης. Ὅθεν, πρέπει νά εἰρηνεύῃ μέ τήν συνείδησίν του ἕκαστος, διά τῆς μετανοίας, ὥστε «ἐν τῷ πυρί τῆς συνειδήσεως νά προσφέρωμεν μυστικῆν ὀλοκάρπωσιν», θυσιάζοντες τά πάθη μας καί προσφέροντες αὐτά θυσίαν ἀγάπης πρός τόν συνάνθρωπον, ὅπως ὁ Κύριος ἐαυτόν ὑπέρ «τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας». Τότε μόνον θά ἀνατείλῃ καί δι' ἡμᾶς ἐκ τοῦ τάφου ἡ συγγνώμη καί θά ζήσωμεν ὡς ἀνθρωπότης ἐν ἀλληλοσεβασμῷ καί ἀγάπῃ μακράν τῶν ὄσων βλέπομεν κατὰ τάς ἡμέρας ταύτας φρικτῶν ἐγκλημάτων νά πλήττουν τήν οἰκουμένην ἅπασαν. Εἰς τόν ἀγῶνα τοῦτον ἔχομεν συμμάχους καί πρεσβευτάς πάντας τοὺς Ἁγίους καί μάλιστα τήν Παναγίαν Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, τήν διά τῶν ἱκεσιῶν της ὡς ἄλλος λουτήρ «ἐκπλύνουσιν συνείδησιν».

Ὅθεν, προτρεπόμεθα καί παρακαλοῦμεν, ὡς πνευματικός Πατήρ τῶν ἀνά τήν οἰκουμένην Ὁρθοδόξων πιστῶν μας, ἑαυτούς καί ἀλλήλους, νά δράμωμεν μετά σπουδῆς εἰς τό ἀπό τῆς αὐριον ἀρχόμενον στάδιον τῶν ἀρετῶν, «μή ἄτοπα λογιζόμενοι, μή παράνομα πράττοντες», ἀλλά πορευόμενοι ἐν Χάρτι νά ἐκπλύνωμεν τάς συνειδήσεις «γνώμη ἀγαθῆ» διά τῆς μετανοίας, ἔχοντες τήν βεβαιότητα ὅτι οἱ οὐρανοί καί ἡ γῆ καί πάντα «τά ὄρατά καί ἀόρατα» θά κατανασθοῦν ἐν τέλει ὑπό τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ἡμεῖς δέ, «πρό τῶν θυρῶν τοῦ Ναοῦ τοῦ Κυρίου» ἰστάμενοι, ἐάν ἀξίως πολιτευθῶμεν, θά περιβληθῶμεν χιτῶνα φωτεινόν μιμήσεως τοῦ Χριστοῦ καί θά ἀξιωθῶμεν τοῦ «καινοῦ πόματος» ἐκ τῆς Πηγῆς τῆς ἀφθαρσίας, γευόμενοι τῆς χαρᾶς τοῦ ὀλβίου τάφου τοῦ Κυρίου καί συνωθούμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ «ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου», ἐν τόπῳ ὅπου «τά φοβερά τελεσιουργεῖται». Γένοιτο.

*Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή ,βιε'
 † Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
 διάπυρος πρός Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν*

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ
 (Λουκᾶ ιε' 11-32)

ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

«Πάτερ ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου»

Ἄνεκτίμητος θησαυρός σοφίας, εὐσπαγγίας, ἀγάπης καὶ τρυφερότητας εἶναι ἡ παραβολή τοῦ ἀσώτου, τὴν ὁποῖαν ἠκούσαμεν σήμερον εὐσεβεῖς Χριστιανοί. Ποῖος δὲν συγκινεῖται ὅταν τὴν ἀκούῃ ἢ τὴν μελετᾷ; Ποῖος δὲν ἐκπλήσσεται ὅταν διαπιστῶνῃ τὴν ἀπαράμιλλον σοφὴν σύνθεσίν της; Ποῖος δὲν λαμβάνει θάρρος, ὅταν βλέπῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς θείας ἀγάπης; Ποῖος δὲν ὑμνεῖ τὸν Θεόν, διὰ τὸ μέγα ὄπλον τῶν Χριστιανῶν, τὴν μετάνοιαν; Πλήθη Χριστιανῶν ἔχουν καθρεπτίσει τὸν ἑαυτὸν των εἰς τὴν παραβολὴν καὶ ἔχουν ἐπανεύρει τὸν λυτρωτικὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Πατέρα καὶ Θεὸν ἡμῶν. Ἡ ἐλπίς εἰς τὸ θεῖον ἔλεος, ἡ νοσταλγία τῆς ἀφέσεως τῶν ἀνομιῶν, ἡ εἰρήνη τῆς ψυχῆς, ἡ ἐλπίς τῆς σωτηρίας ἐνισχύονται, ὅταν ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ μας βυθίζονται εἰς τὴν μελέτην τῆς μεγάλης παραβολῆς. Εἶναι δὲ ὁμολογουμένως δύσκολον νὰ ἐπιλέξῃ κανεὶς τὸ θέμα ἐκ τῶν τόσων πολλῶν πού παρέχει ἡ παραβολή, προκειμένου νὰ καλύψῃ ἓνα περιορισμένον εἰς ἕκτασιν γραπτὸν κήρυγμα. Ἡμεῖς σήμερον θά προσπαθήσωμεν νὰ δώσωμεν ἐδῶ μίαν γενικὴν εἰκόνα τῆς παραβολῆς, τονίζοντες τὰ βασικότερα σημεῖα της. Ἡ παραβολὴ εἶναι δυνα-

τὸν νὰ διαιρεθῇ εἰς τρεῖς σκηινικὰς πράξεις. Ἄς τὰς παρακολουθήσωμεν μετὰ προσοχῆς.

Πρῶτη πράξις: ἡ ἁμαρτία.

Ὁ νεώτερος υἱὸς τῆς παραβολῆς ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πατέρα του, κατὰ τρόπον ἐγωϊστικὸν καὶ ἀπρεπῆ, τὸ μέρος τῆς περιουσίας πού τοῦ ἀνῆκεν. Χωρὶς σεβασμὸν, χωρὶς ἐντροπὴν, χωρὶς ἐξηγήσεις προβάλλει τὴν ἀπαίτησίν του· «Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας». Κλείει τὰ μάτια του ἐμπρός εἰς τὸ πλῆθος τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ πατρὸς του καὶ ἡ ψυχὴ του τρέχει ἀχαλίνωτος πρὸς τὴν ζωὴν τῆς ἀκολασίας καὶ τῆς χυδαιότητος. Ὁ ἀγαθὸς πατέρας διὰ νὰ δείξῃ τὴν καλωσύνην του καὶ πρὸ πάντων ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ δεσμεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ υἱοῦ του καὶ νὰ τὸν κρατῇ καταναγκαστικῶς πλησίον του, τοῦ δίδει, ὅ,τι ἐκ τῆς περιουσίας ἐζήτησεν. Καὶ ἐκεῖνος «ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν καὶ διεσκορπίσεν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, ζῶν ἀσώτως». Ἡ ἁμαρτία εἶναι πλέον ἢ καθημερινὴ τροφή τῆς ψυχῆς του.

Περιουσίαν μεγάλην καὶ ἀνεκτίμητον κληροδοτεῖ καὶ εἰς πάντα Χριστιανὸν ὁ Οὐράνιος Πατέρας. Ἡ ζωὴ μας, αἱ πνευ-

ματικά ικανότητες, αἱ σωματικά δυνάμεις, αἱ γνώσεις, τό ἐπάγγελμα, ἡ ἐπιστήμη, τό λογικόν, ἡ ἐλευθέρα βούλησις, ἡ ψυχὴ, ὁλόκληρος ἡ ὑπαρξίς μας εἶναι πολύτιμος περιουσία πού παραλαμβάνομεν ἀπό τόν Θεόν. Πῶς τήν διαθέτομεν, πῶς τήν ἐξοδεύομεν, πῶς τήν χρησιμοποιοῦμεν; Ἄς ἐξετάσῃ ἕκαστος τόν ἑαυτόν του. Ἡ πραγματικότης εἶναι σκληρά. Καί οἱ ἄσωτοι υἱοὶ ὄχι ὀλίγοι. Οἱ Χριστιανοὶ θέλουν νά ζοῦν μακράν ἀπό τήν πατρικήν στέγη. Ἐγκαταλείπουν τήν Ἐκκλησίαν καί ζοῦν εἰς μακρινάς χώρας χωρίς φόβον Θεοῦ. Χωρίς πίστιν καί ἔργα ἀγαθά. Προτιμοῦν τό μερίδιον τῶν προσκαιρῶν καί ψυχοκτόνων ἀγαθῶν τοῦ παρόντος κόσμου καί ἀδιαφοροῦν διά τά οὐράνια ἀγαθά. Ζητοῦν «νά ζήσουν τήν ζωὴν τους» μέ χρήματα, μέ ἀπάτας, μέ ἀκορέστους ἡδονάς, μέ ἐγκόσμιον δόξαν, μέ κλοπάς, μέ ἀτιμίας, μέ φρόνημα διαβολικόν, μέ καρδίαν σκληράν καί ἀσυγκλήτητον ἐμπρός εἰς τό λυτρωτικόν προσκλητήριον τοῦ Εὐαγγελίου. Ὡ γλυκεῖα καί ἀπατεῶν ἁμαρτία! Ὡ αἰώνιε ἐχθρὲ τῶν ἀνθρώπων! Αἰχμαλωτίζεις τὰς ψυχάς καί ἀπολαμβάνεις τόν τελούμενον βραδύν θάνατόν των. Μή γένοιτο ποτέ, ἀδελφέ μου, νά εὐρεθῆς εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἀλλά καί ἐάν εὐρεθῆς, προσπάθησε νά εἶναι ἡ πρώτη πράξις τῆς τραγωδίας τῆς ψυχῆς σου.

Δευτέρα πράξις: ἡ μετάνοια.

Ἡ ἀνατολή μιᾶς ἡμέρας προϋποθέτει πάντοτε τήν ἀνατολήν ενός νέου ὁρθρινοῦ ἡλίου. Καί ἡ ἀνάστασις μιᾶς ψυχῆς προϋποθέτει τήν ἀνορθωτικὴν δύναμιν τῆς βαθείας καί εἰλικρινοῦς μετανοίας.

Ὁ ἄσωτος καί ἁμαρτωλὸς υἱὸς, ὁ ἐξηυτελισμένος χοιροβοσκὸς «ἦλθεν εἰς ἑαυτόν». Ἔρριπεν ἕνα βλέμμα εἰς τὴν ἀθλιότητά του καί ἐφώνησεν «λιμῶ ἀπόλλυμαι». Ἀστραπιαίως μεταστρέφεται ὁλόκληρος ἡ ὑπαρξίς του καί λαμβάνει τὴν ἀπόφασιν· «ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τόν πατέρα μου καί ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ ἡμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου». Θά ὁμολογήσῃ δηλαδή χωρὶς δικαιολογίαν καμμίαν, ὅτι ἡμάρτησεν. Θά εἴπῃ ὅτι προσέβαλε τόν Θεόν τοῦ Οὐρανοῦ καί τόν ἀγαθόν πατέρα του. Θά ἀνοίξῃ διάπλατα τὰ θυρόφυλλα τῆς ἀσθενοῦς καρδίας του, διά νά λάμψῃ ἀπὸ τό ἄπλετον φῶς τῆς θείας Χάριτος ὅλον τό ἐσωτερικόν του. Καί ἡ ἀπόφασις ἐξετελέσθη κατὰ τρόπον τέλειον. Ἡ ἐπιστροφή ἐπραγματοποιήθη καί ὁ ἄσωτος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρικὴν στέγη.

Ὡ καί νά ἠμπορούσαμεν νά φωνάξωμεν εἰς ὅλους τοὺς ἄσώτους τῆς ἐποχῆς μας. Ὡ καί νά καταρθώναμεν νά λέγωμεν καί εἰς ἑαυτούς κατὰ τὴν ὥραν τῆς πτώσεως! Ἐ, σεῖς ταλαίπωροι χοιροβοσκοὶ! Πρωταγωνισταὶ τῆς προσωπικῆς σας τραγωδίας. Ἐ, σεῖς δολιοφθορεῖς καί καταχρασταὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας. Τραγικὸὶ δεσμῶται τῆς ψυχοκτόνου ἁμαρτίας. Ἐ, σεῖς μόνιμοι προσκεκλημένοι τῆς τραπέζης τῶν ξυλοκεράτων. Δυστυχισμένοι θεαταὶ τοῦ πνευματικοῦ σας σκότους, δώσατε ἕνα τέλος εἰς τὴν δυστυχίαν σας. Ἐλθετε εἰς τὰ καλά σας. Ἀποφασίσατε. Ὁμολογήσατε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Δακρῦσατε ἐνώπιόν Του καί ἀφήσατε τὰ δάκρυά σας νά ἀποπλύνουν τόν ῥύπον τῆς ψυχῆς σας. Γράψατε καί σεῖς, ὅπως ὁ ἄσωτος τὴν δευτέραν

πρᾶξιν, πού εἶναι ἡ ἀνάστασις καί νέα ζωή. Μετανοήσατε καί πάρετε χωρίς φόβον τόν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν πατρικὴν κατοικίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ πού σᾶς περιμένει.

Τρίτη πρᾶξις: ἡ σωτηρία.

Τὴν τρίτην πρᾶξιν τῆς παραβολῆς τοῦ ἀσώτου τὴν γράφει ὁ στοργικὸς πατέρας. Εἰς ὅλον τὸ διάστημα πού τὸ παιδί του ἔλειπεν, ἐκεῖνος ἐλυπεῖτο καί τὸ ἀνέμενεν. Τὸ ἀνέμενεν ἐναγωνίως καί καθημερινῶς. «Ἐτι δέ αὐτοῦ (τοῦ ἀσώτου) μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτόν ὁ πατήρ αὐτοῦ, καί ἐσπλαγχνίσθη, καί δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καί κατεφίλησεν αὐτόν». Στιγμαὶ συγκινήσεως, ἀλλὰ καί ἐκπλήξεως. Ὡστε λοιπὸν δέν ἐκράτησε τίποτε εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ πατέρας πού τόσον εἶχε προσβληθῆ; Ὅχι τίποτε! Ἐκεῖνος προτρέχει καί τὸν ἐνθαρρύνει. Καί μολοντί ὁ ἄσωτος ρυπαρὸς καί ἀκάθαρτος, χοιροβοσκὸς ἐξωτερικῶς καί ἐσωτερικῶς, ἐν τούτοις ὁ καθαρὸς καί ἀγνὸς πατέρας τὸν ἀγκαλιάζει μὲ πολλὴν στοργὴν καί ἀγάπην καί τὸν καταφιλεῖ. Ὡ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς ἀγάπης. Ἡ εὐσπλαγχνία του τὸν κάμνει νά βλέπῃ πίσω ἀπὸ τὸν ὑγρὸν οὐρανὸν τῶν ματιῶν του τὸ ἴδιον τὸ παιδί του λαμπροστολισμένον καί ἐγκατεστημένον εἰς τὴν παλαιάν θέσιν του. Ἡ μετάνοια τοῦ εἶχε χαρίσει τὴν σωτηρίαν.

Ὁ οὐράνιος Θεὸς εἶναι ὁ στοργικὸς πατέρας ὅλων τῶν Χριστιανῶν. Ἡ μεγάλη ἐπιθυμία τῆς ἀγαπώσης καρδίας του εἶναι νά βλέπῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς νά μετανοοῦν καί νά ἐπιστρέφουν. Παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις τῆς καρδίας των, καί

ὅταν ἀντιληφθῆ ὅτι κάποιος ἐκδηλώνει τὴν διάθεσιν τῆς ἐπιστροφῆς, αὐτὸς πρῶτος τὸν βλέπει καί τὸν ἐνισχύει διὰ νά ὀλοκληρώσῃ τὴν ἐπιστροφήν του. Αἱ διαθέσεις τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἶναι κατὰ πρῶτον διαθέσεις ἀγάπης καί συγχωρητικότητος. Μολοντί φέρομεν τὴν ἀποτροπιαστικὴν στολὴν τῆς ἁμαρτίας, Ἐκεῖνος μᾶς δέχεται καί μᾶς καταφιλεῖ. Πόσα πλήθη ἁμαρτωλῶν ἔλαβον θάρρος ἀπὸ τὸν ἀνέκφραστον αὐτόν θησαυρὸν τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ καί ἔσπευσαν εἰς τὴν μετάνοιαν καί τὴν ἐξομολόγησιν, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐκεῖ θά συναντήσουν τὸν Πατέρα ἕτοιμον μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, διὰ νά τοὺς δώσῃ τὸ φίλημα τῆς συγχωρήσεως. Τὸ φίλημα αὐτὸ καί ὁ νέος λαμπρὸς στολισμὸς τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ πλήρης δικαιοσύνη τῶν μετανοούντων. Τὸ δακτυλίδιον μὲ τὸν σφραγιδὸλίθον, τὰ ὑποδήματα, τὸ πολυτελὲς φόρεμα εἶναι τὰ μεγάλα καί ἀνεκτίμητα δῶρα πρὸς τὸν ἐπιστρέψαντα υἱόν. Ἡ ἀξία των ἀποδεικνύεται τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ αὐτὰ θά ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τῆς βασιλικῆς τραπέζης, διὰ νά φάγῃ ἀπὸ τὸν μόνον τὸν σιτευτόν. Ἡ θυσία τοῦ «μόσχου τοῦ ἀμώμου, τοῦ μὴ δεχομένου ἁμαρτίας ζυγόν» εἶναι τὸ μέγα μυστήριον τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἐκεῖ ἐνώπιον τῆς συνεχοῦς πλουσίας τραπέζης, πού παρέχει τὸν μόνον τὸν σιτευτόν διὰ τῆς θείας Λειτουργίας, ἐπισφραγίζεται ἡ τρίτη μεγάλη πρᾶξις τῆς σωτηρίας τοῦ μετανοήσαντος ἁμαρτωλοῦ.

Ἀδελφὲ ἀναγνώστα,

Ἐάν ἁμαρτήσῃς κάποτε, παρὰ τὸν

ἀγῶνά σου, γνώριζε ὅτι τοῦτο εἶναι ἀνθρώπινον. Ἐάν ὅμως μείνης μέσα εἰς τὴν ἁμαρτίαν χωρὶς κανένα ἔλεγχον, τοῦτο εἶναι ἔργον καὶ θρίαμβος τοῦ διαβόλου. Πρόσεχε! Αἱ παγίδες εἶναι πολυαί. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὅμως μᾶς ἔχει δώσει τὸ μέγα ὄπλον τῆς μετανοίας. Ἡ μετάνοια εἶναι ὁ ὠραῖος καὶ εὐθύς δρόμος πού ὀδηγεῖ εἰς τὸ πατρικόν σου σπί-

τι, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐδῶ μὲν διὰ τὴν ζήτησιν εὐτυχίας, ἐκεῖ δέ, διὰ τὴν παραμένειν αἰώνιως πλησίον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ θεατῆς, ἀκροατῆς καὶ συνδαιτημῶν τῆς Οὐρανίου Βασιλείας. Ἀμήν.

† **Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΑΝΘΙΜΟΣ**
«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» 1967

Εὐχὴ θείας Λειτουργίας

Ἐπὶ τῷ τέλει τῆς θείας Λειτουργίας

Οἱ χοροὶ ἐναλλάξ ἐκ γ'.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Εὐχὴ ἐν τῷ συστεῖλαι τὰ Ἅγια, λεγομένη ἐν τῇ Προθέσει ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως (ἢ τοῦ Ἱερέως) μυστικῶς, πρὸ τῆς Ἀπολύσεως.

Ἦνυσται καὶ τετέλεσται, ὅσον εἰς τὴν ἡμετέραν δύναμιν, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὸ τῆς σῆς οἰκονομίας μυστήριον· ἔσχομεν γὰρ τοῦ θανάτου σου τὴν μνήμην· εἶδομεν τῆς Ἀναστάσεώς σου τὸν τύπον· ἐνεπλήσθημεν τῆς ἀτελευτήτου σου ζωῆς· ἀπηλαύσαμεν τῆς ἀκενώτου σου τρυφῆς· ἧς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι πάντας ἡμᾶς καταξιωθῆναι εὐδόκησον, χάριτι τοῦ ἀνάρχου σου Πατρός, καὶ τοῦ ἁγίου καὶ ἀγαθοῦ, καὶ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Εὐλογημένο... μήνυμα ἐνότητας

Σέ ιδιαίτερα ἐγκάρδιο κλίμα πραγματοποιήθηκε χθές τό πρωί ἡ συνάντηση τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἀντώνη Σαμαρά μέ τόν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο, στή Μητρόπολη Θεσσαλονίκης. Ὁ μέν πρωθυπουργός ἔσπευσε νά ἐπισημάνει στόν Μητροπολίτη ὅτι «ἐμεῖς προχωροῦμε πάντοτε μέ κριτήριο τό ἔθνος, τήν πατρίδα, τή θρησκεία καί πάντοτε μέ γνώμονα τό συμφέρον τοῦ τόπου», χαρακτηρίζοντας τόν κ. Ἄνθιμο «φλογερό ἱεράρχη, ὁ ὁποῖος εἶναι κήρυκας τῆς Ὁρθοδοξίας καί κήρυκας τῶν δικαίων τοῦ ἑλληνισμοῦ καί τῆς Μακεδονίας» καί ἐκφράζοντας ἐπίσης δημόσια εὐχαριστίες γιά τό κοινωνικό-ἀνθρωπιστικό ἔργο τῆς Ἱεράς Μητρόπολης Θεσσαλονίκης. Ὁ δέ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἔσπευσε νά ἐπισημάνει ὅτι «χαιρόμεθα πάρα πολύ, ξέρουμε τούς χρόνιους

ἀγῶνες σας καί τήν ἐπιθυμία σας νά διορθωθοῦν τά πράγματα καί τά θέματα πού ἀφοροῦν τήν πατρίδα μας», ἐνώ ἐυχήθηκε στόν πρωθυπουργό ὑγεία, δύναμη, φωτισμό, καλή συνεργασία μέ τούς συνεργάτες του, ἀλλά καί καλή ἀντιμετώπιση ὅλων τῶν προβλημάτων τῆς πατρίδας καί μέ τούς πολιτικούς «ὄλων τῶν ἄλλων κομμάτων τῆς ἑλληνικῆς ἐπικρατείας» γιά ἐνιαία παρουσία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, στό ὄνομα καί τῆς κοινῆς πίστεως καί τοῦ συμφέροντος τοῦ λαοῦ. «Ἀγάπη, καλή ἐνότητα, καλή διάθεση συνεργασίας σέ ὅλα τά ἐπίπεδα γιά τό καλό τῆς πατρίδας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ», ἀνέφερε ὁ Μητροπολίτης.

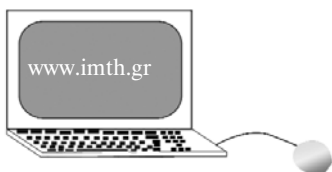
Β. Βεγ.

«*H NAYTEMΠΟΡΙΚΗ*»

22-1-2015

**ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ**

- Ἐκδότης: Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- Τυπογραφείο: "ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ" Ἱαοίου 1 - ΑΘΗΝΑ
- Ἀπευθύνεσθε: «ΕΥΛΟΓΙΑ» - Ἱερά Μητρόπολη - Βογατσικοῦ 7
Τ.Κ. 54622 - Θεσσαλονίκη
- Ἡ «ΕΥΛΟΓΙΑ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν.
- ISSN 2241-6552

Κάθε Κυριακή γίνεται ἀπευθείας μετάδοση τῆς Ἀρχιερατικῆς θείας Λειτουργίας ἀπό τήν ἰστοσελίδα τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης στό διαδίκτυο www.imth.gr

Ἡ Ἑορτή τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους στόν Πύργο τῆς Ἡλείας

Ἐωρτάσθηκε πανδήμως ἡ μεγάλη Ἐκκλησιαστική Πανήγυρις γιά τήν ἱερά μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους τοῦ Θαυματουργοῦ, στήν ὠραία πόλη τοῦ Πύργου τῆς Ἡλείας, τήν 10η Φεβρουαρίου τοῦ τ.ἔ. 2015. Ἡ γεμάτη αὐτή πνευματικότητα καί ἡ βαθειά πίστη τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Ἡλείας εἶναι μιά γνήσια λατρευτική ἔκφραση τῆς πίστεως στό Λυτρωτή μας Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἀνέδειξε ἱερό ἥρωα τῆς Ἐκκλησίας του τόν ἅγιο ἱερομάρτυρα Χαράλαμπο καί τόν ἐστεφάνωσε μέ τό στεφάνι τῆς δόξης, αἱματωμένο ἀπό τό φρικτό μαρτύριό του, πού ὁ πολυσέβαστος αὐτός γέροντας τό ὑπέστη, χάριν τοῦ ποιμνίου του καί πρὸς δόξαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του.

Αὐτός ὁ γλυκύτατος γέροντας εἶναι ὁ πολιοῦχος ἅγιος τοῦ λαοῦ τοῦ Πύργου καί ὅλης τῆς Ἡλείας. Αὐτοῦ τοῦ θαυματουργοῦ ἁγίου ἔωρτάσαμε καί τούτη τήν χρονιά τήν λαμπρά ἐκκλησιαστική πανήγυρη, ἀνανεώνοντας τήν βαθειά εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τήν ἀγιότητά του, γιά ὅσες σωτήριες παρεμβάσεις ἔκαμε σέ χρόνους πολλούς καί παλαιούς, ἀλλά καί στίς μετέπειτα περιστάσεις, σώζοντας τούς προγόνους μας τοῦ Πύργου καί ὅλης τῆς Ἡλείας ἀπό θανατηφόρες ἀσθένειες καί ἀπό ποικίλες ἐπικίνδυνες περιστάσεις. Εὐλάβεια, πνευματική χαρά, ἀνανεωμένη ἐλπίδα καί ἐνδυναμωμένη πίστη ἦσαν τά γνωρίσματα τοῦ ἐφετινοῦ ἑορτασμοῦ, μέ μιά ἡμέρα ἠλιόλουστη καί ἕνα καταγάλανο οὐρανό. Ὁ ἐνοριακός Ναός τῆς ἁγίας Κυριακῆς ἔλαμπε μέ τήν ἐγκάρδια λαμπρά πανήγυρη καί ὁ λαός τοῦ Θεοῦ προσκυνοῦσε τήν ἱστορική παλαιά εἰκόνα τοῦ Ἁγίου πού μετεκινήθη προσωρινά, κατὰ τό ἔθιμο, ἀπό τό ἱστορικό παρεκκλήσιο τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους γιά λίγες ἡμέρες. Ὁ μέγας πανηγυρικός Ἐσπερινός, ἡ πολυαρχιερατική θεία Λειτουργία καί ἡ λιτανευτική περιφορά τῆς εἰκόνας τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους ἦσαν οἱ πνευματικοὶ κρουνοὶ τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως γιά μιά ἀκόμη φορά στόν Πύργο τῆς Ἡλείας. Δόξα τῷ Θεῷ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανός εἶχε προσκαλέσει στήν ἐφετινή πανήγυρη τόν Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τόν Θεῖο Λόγο στή θεία Λειτουργία, τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καισαριανῆς κ. Δανιὴλ καί τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γρεβενῶν κ. Δαυίδ, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε τόν Θεῖο Λόγο στόν Ἐσπερινό. Συμμετεῖχε ἐπίσης στόν ἑορτασμό ὁ βοηθός Ἐπίσκοπος Ὠλένης κ. Ἀθανάσιος. Ἡ συμμετοχή τῶν ἐκπροσώπων ὄλων τῶν Ἀρχῶν καί τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τοῦ Πύργου ἀνέδειξε ἐπιτυχημένο, ἱερό καί λαμπρό καί τόν φετινὸ ἑορτασμό.

† Ὁ Θεσσαλονίκης **ΑΝΘΙΜΟΣ**

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΝ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
κ. ΑΝΘΙΜΟΥ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 1-3-2015**

• Η ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΗ τῶν εἰκόνων εἶναι θρίαμβος καὶ δόξα τῆς Ἐκκλησίας ἐπειδὴ ἡ ἴδια ἡ Ὁρθόδοξη εἰκόνα εἶναι μιά δοξολογία. Περιρρέεται ἀπὸ τὴν δόξα καὶ τὴν ὑμνεῖ μὲ τὰ δικά της μέσα. Τό ἀληθινὸ κάλλος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀποδείξεις. Εἶναι μιά προφάνεια πού γίνεται ἀγιογραφικὸ ἐπιχείρημα τῆς θείας ἀλήθειας. Τό νοητὸ περιεχόμενον τῶν εἰκόνων εἶναι δογματικὸ, γι' αὐτὸ καὶ «ὠραία» δὲν εἶναι ἡ εἰκόνα ὡς ἔργο τέχνης, ἀλλ' ἡ ἀλήθειά της. Μιά εἰκόνα δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι «ἄμορφη»· ἡ ὠραιότητά της ἀπαιτεῖ μιά πνευματικὴ ὠριμότητα γιὰ νὰ τὴν ἀναγνωρίσουμε. Εἶναι ὑπέροχο τό θαυμάσιο χάρισμα κάθε πλάσματος νὰ εἶναι μορφή, κάτοπτρο τοῦ ἄπλαστου. Αὐτὸ τό ὕψος τῆς θεοπνευστίας προϋποθέτει ἡ χαρισματικὴ διακονία τῶν «ἁγίων ἀγιογράφων» καὶ ὀδηγεῖ ἀπὸ τὴν τέχνη σὲ «ἱερὴ τέχνη». Ἡ ὄραση τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι λειτουργημάτων πίστεως. Κυριαρχοῦσα μορφή σὲ κάθε σύνολο εἰκόνων εἶναι ὁ Χριστός. Θίγοντας οἱ Εἰκονομάχοι τίς εἰκόνες ἔθιγαν τό χριστολογικὸ δόγμα. Θέμα κεφαλαιῶδες, ἐκτὸς συζητήσεως καὶ ἐκτὸς συμβολισμῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἀπελευθερώνει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρεία ὄχι ἀρνητικά, ἀφαιρῶντας κάθε εἰκόνα, ἀλλὰ θετικά ἀποκαλύπτοντας τὴν ἀληθινὴ ἀνθρώπινη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἄν ἡ θεότητα τοῦ Χριστοῦ μόνη της διαφεύγει κάθε μέσο ἀναπαραστάσεως καὶ ἂν ἡ ἀνθρώπινη φύση μόνη της χωρισμένη ἀπὸ τό θεῖο, δὲν ἔχει πιά καμμιά σημασία, ἡ ἰδιοφυΐα καὶ ὁ φωτισμὸς τῶν Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διακηρύσσει ὅτι ἡ ἴδια ἡ ἀνθρωπότητα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς θεότητος. «Ὁ ἑωρακὴς ἐμὲ ἑώρακε τὸν Πατέρα». (π. Π. Εὐδοκίμωφ: Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, 1972).

Ἡ εἰκόνα βρῖσκει τὴν βιβλικὴ θεμελίωσή της στὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου «κατ' εἰκόνα Θεοῦ». Κατὰ τὴν θεία Λειτουργία ὁ ἱερεὺς θυμιάζει τοὺς πιστοὺς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού θυμιάζει καὶ τίς εἰκόνες. Ἡ Ἐκκλησία χαιρετίζει

ἔτσι τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέσα στους ἀνθρώπους. Ἡ προσκύνηση τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Σταυροῦ καὶ τῶν εἰκόνων ἀποτελεῖ ἓνα ὄλο μέ τό λειτουργικό μυστήριο τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ, πού ἡ Ἐκκλησία κηρύσσει ἀπό τό βάθος τοῦ ἁγίου Ποτηρίου.

Οἱ παμμέγιστες καί ὑπερφυεῖς ἀλήθειες τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς Ἐκκλησιολογίας, ἔχοντας ὡς αἰώνιο πυρῆνα ζωῆς καί ἐλπίδας τὴν τονισθεῖσα ἤδη χριστοκεντρικότητα καί ἀνθρωποκεντρικότητα αὐτῶν, ἔρχονται ἀπό τά βάθη δύο χιλιάδων χρόνων, μυρωμένες ἀπό τίς προσευχές καί τίς θυσίες ἐκείνων πού εὐηρέστησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί πάντοτε νέες, δυνατές, σάν ἄκρατος οἶνος, πού εὐφραίνει τίς καρδιές κι ἐκείνων πού ζοῦν ἀκόμη σέ μιὰ ἐποχή σάν τὴ δική μας. Καί ὅσοι θέλουν ἀπό ἐκείνους πού ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη, ἄς ἀφουγκρασθοῦν τὴν ἱστορία καί τὸν οὐρανό. Ἀκούγονται μέ εὐκρίνεια οἱ ἱερές προσκλήσεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ στοργικὲς φωνές τῶν ἑλληνοδιδάκτων ἱερῶν πατέρων, οἱ ἡρωϊκὲς οἰμωγὲς τῶν πληγωμένων μαρτύρων, τά μηνύματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, οἱ ἀναστεναγμοὶ τῶν ἀδικημένων, πού ὅλες μαζί, καταλήγουν στὴν ἴδια ἱστορική πρόσκληση, στὴν ἴδια μελωδικὴ πρόταση τοῦ Φιλίππου πρὸς τὸν Ναθαναήλ, πρὸς πάντα ἀνθρωπο· ΕΡΧΟΥ ΚΑΙ ΙΔΕ. Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε, τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ποιά εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. Γεῦσασθε καὶ ἴδετε ὅτι Χριστὸς ὁ Κύριος. Ἐλᾶτε καὶ δέστε. Βεβαιωθῆτε. Τότε καὶ μόνο, ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς σας θὰ προστεθῆ στὴ μελωδικὴ ὁμολογία τῶν πιστῶν παιδιῶν τῆς Ἐκκλησίας. Χριστέ μας, σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ Λυτρωτὴς καὶ Σωτῆρας, ὁ πλοηγὸς καὶ κυβερνήτης τοῦ σκάφους τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μέσα στὸν εὐρύτατο ἐκκλησιαστικό χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας κανεὶς δέν πρέπει καὶ γιὰ καμμιά αἰτία νὰ χάνη τὴν ἐλπίδα του γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ σωτηρία του. Μακρυνά ἀπὸ τὸν πόνο τῆς κολάσεως, πού εἶναι ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀγνωσία τοῦ Θεοῦ. Ἡ αἰωνιότητα, ὡς βεβαία ἐλπίδα, εἶναι ὁ ποιοτικὸς προσδιορισμὸς τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τὸν Χριστό μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία βεβαίως μεριμνᾷ γιὰ τίς ἀτομικὲς ψυχές. Εἶναι, ὅμως ἐπίσης παγκοίνως γνωστὸ πὼς φέρει καὶ τό βαρῦτατο φορτίο τῶν ἐθνικῶν ἐνώσεων τῶν λαῶν. Μέσα στοῦ ἀνεξέλεγκτο παιχνίδι τῶν ἱστορικῶν περιστάσεων, ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ βρεθῆ στοῦ κέντρο τῆς ὑπάρξεως ἐνὸς λαοῦ καὶ νὰ ἐκφράζη τὴν συνείδησή του. Γιὰ τὴν ἐπικύρωση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας, σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στοῦ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων, ἡ ἱστορική ἔρευνα καὶ ἡ ἐθνικὴ πραγματικότητα, μέ πλήρη ἐξάρτηση ἐπιχειρημάτων, ἀφοπλίζει καὶ τὸν πλέον προκατειλημμένο ἐρευνητή. Ἔρχου καὶ ἴδε, πὼς ἡ Ὁρθοδοξία ἐκράτησε ὄρθιο τό γένος τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ νὰ ἡ ἐποχὴ μας. Κάθε λαὸς ἀναλαμβάνει καὶ μιὰ ἱστορική ἀποστολή,

οικονομώντας τόν ἑαυτό του γύρω ἀπ' αὐτήν. Ἡ ἀποστολή ὁμως αὐτή ἀργή ἢ γρήγορη συναντᾷ τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Ἡ παραβολή τῶν ταλάντων κάνοντας λόγο γιά τό σχέδιο αὐτό, δείχνει ὅτι κανένα ἀπό τά ἔργα πού ἐμπιστεύτηκε ὁ Χριστός δέν χάνεται ποτέ στόν κόσμο. Μέσα, λοιπόν, σέ νέες πολιτικές, κοινωνικές, οικονομικές καί ἐνδεχομένως ἐθνικές διαστάσεις, ἀναπόφευκτες καί ἐπικείμενες ἀπό τήν προετοιμαζομένη ἔνωση τῆς Εὐρώπης, ἡ Ὁρθοδοξία ὡς Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς ὀρθόδοξος λαός, καλεῖται νά ἀναλάβει τήν ἀποστολή της. Ἐάν ἡ ἔνταξη τῆς Ἑλλάδος στήν Εὐρώπη, κατά τήν ἄποψή μας, ἀποτελεῖ τό σημαντικώτερο γεγονός στήν ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, μετά τήν ἐπανάσταση καί παλιγγενεσία τοῦ 1821, γιά τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ τωρινή ἀποστολή της στήν Εὐρώπη, ὑπέρ τοῦ ὀρθόδοξου Ἑλληνισμοῦ εἶναι τό ἀξιολογώτερο γεγονός εὐθύνης της, μετά τήν ἀπό τό 1453 καί ἐπί 4 αἰῶνες πορεία θυσιῶν καί προσφορᾶς γιά τήν διάσωση τοῦ Γένους μας. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα καθημένη ὡς ἰσότιμος συνδαιτυμόνας στό τραπέζι τῆς οἰκογένειας τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, θά δηλώσει ὅτι ὑπό τίς παρούσες συνθῆκες, μόνη αὐτή, ἔχει τήν εὐθύνη νά φυλάσσει τά πνευματικά σύνορα τῆς Εὐρώπης πρὸς ἀνατολάς, ὅπου ἀνασυντάσσεται ἐνεδρεῦον τό ἐπιθετικό Ἰσλάμ. Ἀπό τόν Ἐβρο καί κατά μήκος τῶν ἑλληνικῶν νησιῶν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς Ἰωνίας, μέχρι τήν Ρόδο καί τήν Κρήτη καί τήν Κύπρο, τό στίγμα τῆς κρισιμότητος τῶν καιρῶν εἶναι ἡ ἀπειλή κατά τῆς Εὐρώπης ἀπό τήν ἰσλαμική Ἀνατολή.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ

Σέ εποχές δύσκολες, όπως ή τωρινή στην Ελλάδα, και στον κόσμο γενικά, ένα καυτό ερώτημα σχηματίζεται στο μυαλό πολλών ανθρώπων. Γιατί ο Θεός δέ μᾶς σώζει; Γιατί δέν ἐπεμβαίνει νά ἀλλάξει τά πράγματα;

Ναί πράγματι ο Θεός εἶναι σωτήρας. Εἶναι Ὁ σωτήρας. Γιά νά ἐνεργήσει ὁμως, χρειάζεται μιᾶ ἀπαραίτητη προϋπόθεση. Ἡ μετάνοια. Ὃταν ὁ ἄνθρωπος δέν μετανοεῖ, τότε ὁ Θεός δέν ἐνεργεῖ τήν σωτηρία.

Ἡ μετάνοια εἶναι πολύ πλατιά ἔννοια. Σέ τούτες τίς γραμμές θέλουμε νά τονίσουμε τήν μετάνοια ὡς ἀναγνώριση καί ἄρνηση τῆς ἁμαρτίας. Ὁ μετανοῶν ἀναγνωρίζει τήν ἁμαρτία καί τήν ἀρνεῖται μέ ὅλες του τίς δυνάμεις. Τότε λαμβάνουν χώρα ὑπερφυσικά γεγονότα, ἀλλά καί αὐτή ἡ ἀναγνώριση καί ἄρνηση τῆς ἁμαρτίας ὑπερφυσικό γεγονός εἶναι.

Ἡ ἁμαρτία πάλι εἶναι πολυποίκιλη. Ἐδῶ θέλουμε νά ἀσχοληθοῦμε μέ αὐτήν πού βρῖσκεται πίσω ἀπό τήν σημερινή οἰκονομική καί ἠθική ἐξαθλίωση στην πατρίδα μας. Παρακαλοῦμε τόν ἀναγνώστη νά δώσει ιδιαίτερη προσοχή στό γεγονός ὅτι ἡ τοκογλυφία εἶναι θανάσιμο ἁμάρτημα, ὅπως καί ἡ φιλαργυρία καί ἡ κενοδοξία. Ἡ τοκογλυφία ἔγινε νόμος τοῦ κράτους μέ τήν δανειακή σύμβαση. Ὁ νόμος μάλιστα ἀπό τόν ὁποῖο ἐξαρτῶνται ὅλοι οἱ ἄλλοι καί γενικῶς ὅλες οἱ δραστηριότητες τῶν πολιτῶν. Ἡ παιδεία, ἡ υἰεία, ἡ ἐργασία, οἱ θεσμοί ἐξαρτῶνται ἀπό τό χρέος. Τό χρέος μας ὑποχρεώνει νά δεχόμαστε ὄλο καί περισσότερο ἀνούσια καί ἀπαράδεκτα πράγματα. Μᾶς βάζει ἀναγκαστικά σέ ἕνα δρόμο μέ προοπτική τήν ὀλοκληρωτική καταστροφή.

Μέ πολλή συντομία ἀναφέρουμε ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή καί οἱ Ἁγιοι καταδικάζουν τήν τοκογλυφία.

- «Ἐάν δέ ἀργύριον ἐκδανείσεις τῷ ἀδελφῷ τῷ πενιχρῷ παρά σοι, οὐκ ἔσῃ αὐτῶν κατεπείγον, οὐκ ἐπιθήσεις αὐτῷ τόκον» (Ἐξόδ. κβ' 25 καί: Λευιτ. κε' 36, Ἰεζ. ιη' 8, Σ. Σειρ. η' 12 κ.ἄ.), «Καί ἐάν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καί γάρ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζουσιν ἵνα ἀπολάβωσι τά ἴσα, πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καί ἀγαθοποιεῖτε καί δανεῖζετε μηδέν ἀπελπίζοντες,

- καί ἔσται ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς, καί ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτός χρηστός ἐστὶν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς» (Λουκᾶ στ' 34-35).
- «Τόκος ὄνομα τῆς ληστείας γίνεται. Ὡ πικρῶν γάμων! Ὡ πονηρᾶς συζυγίας, ἦν ἡ φύσις μὲν οὐκ ἐγνώρισεν, ἡ δὲ τῶν φιλοχρηματούντων νόσος ἐν τοῖς ἀψύχοις ἐκαινοτόμησεν» (Γρηγόριος Νύσσης), «Εἰ μὴ πλῆθος ἦν τοκιστῶν, οὐκ ἂν ἦν τὸ πλῆθος τῶν πενομένων. Λῦσον σου τὴν φατρίαν, καὶ πάντες ἔξομεν τὴν αὐτάρκειαν» (Γρηγόριος Νύσσης), «Μόνο δωρεὰ ἢ δάνειο χωρὶς τόκο. Ἐγὼ κηρύσσω καὶ παραγγέλλω πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ κάνετε δωρεές. Ἐπειτα σᾶς παρακαλῶ καὶ νὰ δανείζετε. Διότι δεύτερο εἶδος δωρεᾶς εἶναι τὸ δάνειο. Αὐτὸ νὰ τὸ κάνετε χωρὶς τόκους κι ὁποιοδήποτε ἄλλο πλεονασμὸ, ἀλλὰ ὅπως μᾶς διέταξε ὁ θεῖος λόγος. Διότι τὸ ἴδιο ἔνοχος εἶναι καὶ θά τιμωρηθεῖ τόσο αὐτός, πού δὲν δίνει καθόλου δάνειο, ὅσο καὶ ὁ τοκογλύφος. Ἐπειδὴ ὁ ἕνας ἔχει κατακριθεῖ ὡς μισάνθρωπος κι ὁ ἄλλος ὡς κάπηλος. Αὐτοὶ πηγαίνουν στό ἄλλο ἄκρο, κι ἐπαγγέλλονται ὅτι θά δώσουν μέ ἀντάλλαγμα. Αὐτὸ εἶναι ἀναιδῆς ἔνταση, μανιώδης φιλονικία πρὸς τὸ δίκαιο, ἔριδα καὶ πόλεμος γιὰ τὸν Θεό. Διότι, λέει, ἢ θά δώσω ἢ θά δανείσω μέ τόκο» (Γρηγόριος Νύσσης - κατὰ τοκιστῶν).
 - «Ἀφοῦ ἱκανοποιηθεῖς λίγο μέ τὰ ξένα, ὕστερα θά χάσεις καὶ τὰ πατρικά. Τώρα εἶσαι μὲν φτωχός, ἀλλὰ εἶσαι ἐλεύθερος. Μέ τὸ νὰ δανεισθεῖς, ὄχι μόνο δὲν γίνεσαι πλούσιος, ἀλλὰ χάνεις καὶ τὴν ἐλευθερία σου. Δοῦλος τοῦ δανειστῆ εἶναι ὁ δανειολήπτης, καὶ μάλιστα μισθοφόρος δοῦλος, πού ἀναγκαστικά φέρνει σέ πέρας τὴν ὑπηρεσία του» (Μέγας Βασίλειος). Ἀπὸ Ἐκεῖνον, πού εἶναι πράγματι φιλόανθρωπος, νὰ περιμένεις τὴν φιλανθρωπία. Διότι αὐτὰ πού παίρνεις, δὲν ὑστεροῦν καθόλου σέ ὑπερβολικὴ μισανθρωπία. Ἀπὸ τίς συμφορές κερδίζεις, ἀπὸ τὰ δάκρυα θησαυρίζεις, τὸν γυμνὸ πιέζεις, τὸν πεινασμένο κτυπᾶς, εὐσπλαχνία πουθενά, καμιὰ σκέψη ὅτι εἶστε συγγενεῖς μέ τὸ φτωχὸ πού πάσχει, καὶ τὰ κέρδη πού συγκεντρώνεις ἔτσι, τὰ ὀνομάζεις φιλόανθρωπα. Ἀλλοίμονο σ' αὐτούς, πού λένε τὸ πικρὸ γλυκὺ καὶ τὸ γλυκὸ πικρὸ» (Ἦσ. ε' 20), «καὶ σ' αὐτούς πού ὀνομάζουν τὴν μισανθρωπία ὡς φιλανθρωπία» (Μέγας Βασίλειος).
 - Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θεωρεῖ τὴν τοκογλυφία ὡς «ἐσχάτην ἀναισχυντίαν», ἀφοῦ ὁ τόκος εἶναι «διαβεβλημένος καὶ κατηγορίας ἄξιος», πρόκειται γιὰ «εὐπρόσωπον ἄρπαγὴν, εὐπροφάσιστον

πλεονεξίαν». Θεωρεί ότι οί τόκοι όμοιάζουν μέ τά φίδια πού κατατρώνουν τίς ψυχές τών δυστυχισμένων ανθρώπων περισσότερο από τά γνωστά δηλητηριώδη φίδια.

Αυτά τά σοφά λόγια του Θεού και των Αγίων, αυτόν τον θησαυρό της έλληνορθόδοξης παράδοσής μας, δέν τον αξιοποιούμε. Δέν τον αξιοποιούμε και για αυτό πτωχέυσουμε πνευματικά και υλικά. Στην πράξη έχουμε άκυρώσει, καταργήσει, άπενεργοποιήσει την σωτήρια δύναμή του. Στην θέση αυτών των μεγάλων άναληθειών, πού είναι ίκανές νά μās έλευθερώσουν από την σκλαβιά της άγνοιας, της άδικίας, και του χρηματικού χρέους, βάλαμε την νοοτροπία του δυτικού πολιτισμού μαζί μέ τίς δυτικές άξίες. Η νοοτροπία του δυτικού πολιτισμού είναι ή έκμετάλλευση του αδύνατου από τον δυνατό, του φτωχού από τον πλούσιο. Τό δίκαιο του δυτικού πολιτισμού είναι τό κέρδος του ισχυρού. Η έξόντωση του άνισχυρου είναι τέλεια δικαιολογημένη στον «πολιτισμό» αυτόν. Ο άνισχυρος βρίσκεται σέ αυτή την θέση εξαιτίας της άνικανότητάς του και του άξίζει όποιαδήποτε τιμωρία μέχρι και αυτή της σκλαβιάς και του θανάτου. Δέν τίς βλέπετε αυτές τίς ιδέες και αυτές τίς άπαξίες, άδέρφια μου έλληνες χριστιανοί, πού βρίσκονται τώρα σέ πλήρη ισχύ; Δέν βλέπετε ότι έμεις είμαστε οί κατηγορούμενοι και οί άθλιες άνήθικες, παράνομες άπαιτήσεις των δανειστών προβάλλονται για δίκαιες; Οί Άγιοι όμως τους ξεσκεπάζουν και φανερώνουν τί μισάνθρωποι και πανοῦργοι είναι ώστε νά παρουσιάζουν τό πικρό γλυκό και άδικο δίκαιο. Τους ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου.

Βέβαια όχι μόνο οί άγιοι και ή Άγία Γραφή μαρτυρούν αυτές τίς αλήθειες, αλλά και μερικοί από τό χώρο της ανθρώπινης δικαιοσύνης, δηλαδή της δικαιοσύνης πού απορρέει από τό Σύνταγμα, τους νόμους της ένωμένης Ευρώπης και τό Διεθνές Δίκαιο. «Έκτροπή από τή συνταγματική νομιμότητα, ύπογραμμίζουν ότι άποτελεί ή νέα δανειακή σύμβαση 5 γνωστοί συνταγματολόγοι της χώρας, ένω τονίζουν ότι παραβιάζει τίς θεμελιώδεις διατάξεις του Συντάγματος και του ευρωπαϊκού και διεθνούς δικαίου. Σέ κοινή τους δήλωση οί Άνδρέας Δημητρόπουλος, Γιώργος Κασσιμάτης, Γιώργος Κατρούγκαλος, Ήλίας Νικολόπουλος και Κώστας Χρυσόγονος, αναφέρουν πώς “ή ψήφιση του νομοσχεδίου συνιστά έκτροπή από τή συνταγματική, την ευρωπαϊκή και διεθνή νομιμότητα”».

Βεβαίως στην περίπτωση των άνωτέρω συνταγματολόγων τό Θείο και τό ανθρώπινο δίκαιο έναρμονίζονται. Έχουμε όμως ήδη εισέλθει σέ μιά

ἐποχή πού τό Θεῖο δίκαιο καί πολύ μᾶλλον αὐτό τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔπαψε νά ἀποτελεῖ πρότυπο γιά τό δίκαιο τῶν κρατικῶν ἐξουσιῶν. Ἔπαψε μάλιστα νά εἶναι τό δίκαιο τῶν συνασπισμῶν καί ἐνώσεων ὅπως Ο.Η.Ε., Ε.Ο.Κ. καί Η.Π.Α.

Ὅταν λοιπόν ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες δεχόμαστε στήν πράξη αὐτό τό ἄθεο καί ἄδικο δίκαιο ἐνός ξένου καί ἐχθρικοῦ πολιτισμοῦ πρός τόν δικό μας τόν ἑλληνορθόδοξο, τί μετάνοια ἔχουμε; Πῶς νά μᾶς βοηθήσει ὁ Θεός; Ἐμεῖς ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι, πολίτες καί πολιτικοί, κληρικοί καί λαϊκοί, ἄλλοι ἐνεργητικά, ἄλλοι παθητικά, ἀποδεχτήκαμε τήν ἁμαρτία!!!! Ἀποδεχτήκαμε γιά σωτηρία τό σχέδιο τῆς καταστροφῆς μας. Βαδίζουμε μέ συγκατάθεση ἀντίθετα στό, μαρτυρημένο ἀπό τήν Ἁγία Γραφή καί τούς Ἁγίους, θέλημα τοῦ Θεοῦ!!! Τόσο ἀνόητοι, τόσο ἄφρονες καταντήσαμε.

Γιά νά μή μακρηγορήσουμε δέ θά ἀσχοληθοῦμε ἐπί τοῦ παρόντος μέ ἄλλα ζητήματα πού βρίσκονται σέ συνάρτηση μέ τό παράνομο καί ἀνήθικο χρέος, ὅπως ἡ ἀπώλεια τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας καί ἡ διάλυση τῶν ἠθῶν καί θεσμῶν γενικά.

Ὅσο καί ἂν ἔχει προχωρήσει τό κακό, ὅσο χαμηλά καί ἂν ἔχουμε πέσει, πάντα ἡ μετάνοια εἶναι δεκτή ἀπό τόν ἀληθινό Σωτῆρα. Ἄν κάνουμε πράξεις ἀνάλογες μετανοίας, ἂν ἀναγνωρίσουμε τό χρέος καί τήν δανειακή σύμβαση γιά ἁμαρτία καί παρανομία, ἂν τά ἀρνηθοῦμε καί ξεσκεπάσουμε μέσα ἀπό πολλά στοιχεῖα ὅπως τῆς ΕΛ.ΣΤΑΤ. κ.ἄ. τότε ὁ Θεός πού βλέπει τόν ἀγῶνα μας ἐναρμονισμένο μέ τό θέλημά Του, θά μᾶς βοηθήσει καί ἂν μᾶς βοηθήσει ὁ Θεός καμιά δύναμη δέν μπορεῖ νά μᾶς νικήσει.

Εὐχομαι νά μετανοήσουμε

*Χρῖστος Τσικούρας
Θεολόγος*

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΕΠΙΟΜΕΝΑ*

Ἡ διαμάχη Κράτους - Ἐκκλησίας

Τοῦ **ΙΩ. ΑΣΛΑΝΙΔΗ,**

Ἀντιστρατήγου ἐ.ά. Ἐπιτ. Διοικητοῦ Σ.Σ.Ε.

*«...καί ὄνομα μὲν διά τό μή ἐς ὀλίγοις ἀλλ' ἐς πλείονες οἰκεῖν
Δημοκρατία κέκληται» (Θουκυδ. Β' 37)*

Στόν Ἐπιτάφιο τοῦ Περικλέους δίδεται ὁ ὀρισμός τῆς Δημοκρατίας. Τό πολίτευμά μας λέγεται Δημοκρατία ἐπειδή τήν ἐξουσία δέν τήν ἀσκοῦν λίγοι πολίτες ἀλλά ὁ λαός. Πῶς λοιπόν, ἐρωτῶ, τολμοῦν, σοβαροί κατά τ' ἄλλα ἄνθρωποι καταξιωμένοι μπορῶ νά πῶ στό χῶρο δουλειᾶς των, νά πείσουν ὅτι ὑπηρετοῦσαν τήν Δημοκρατία ὅταν ἐπέμεναν κόντρα στήν θέληση τῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ν' ἀπαλείψουν τό θρήσκευμα ἀπό τίς ταυτότητες; Θυμᾶμαι, διάβασα τότε σέ πρωτοσέλιδο ἐφημερίδας παλαιότερα, δήλωση τοῦ τότε ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, Δημοκρατικοῦ κατά τά ἄλλα, ὅτι: «καί 9 ἑκατομμύρια ὑπογραφές νά φέρουν θά ὑποστηρίξουμε τόν ἕνα πού δέν ὑπέγραψε». Τό Δημοσίευμα δυστυχῶς ἦταν ἀληθές καί αὐτός ἐβανκαλιζέτο ὅτι ὑπηρετοῦμε τήν Δημοκρατία. Τουλάχιστον ὤφειλε κατά τήν γνώμη μου, ὁ τότε κ. Ὑπουργός νά δώσει ἄλλον ὀρισμό, διαφορετικό ἀπό αὐτόν πού εἶπε ὁ Περικλῆς στόν Ἐπιτάφιο γιά τήν Δημοκρατία. Ἀπό ἐδῶ δυστυχῶς ἐμμέσως πλήν σαφῶς ἄρχισε ἡ προσπάθεια κύκλων τινῶν, διαχωρισμοῦ Ἐκκλησίας καί Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Ἔχω τήν γνώμη ὅτι, οὔτε οἱ ἴδιοι τό πιστεύουν αὐτό πού λένε, ἀλλά ἀπλᾶ ἀκολουθοῦν μιᾶ ἐπίπλαστη πρόοδο ἀπό λαθεμένες βάσεις. Ἡ θρησκεία καί μάλιστα ὁ Χριστιανισμός οὐδέποτε ἀπετέλεσε τροχοπέδη στήν πρόοδο καί τήν ἐξέλιξη τῆς ἀνθρωπότητας. Δέν πρέπει νά στηριζόμεθα σέ μεμονωμένα περιστατικά γιά νά κρίνουμε τήν προσφορά τῆς Ἐκκλησίας στήν ἀνθρωπότητα. Ἐξουσίες οἱ ὁποῖες πίστεψαν ὅτι θά φέρουν τόν πολιτισμό καί τήν πρόοδο στήν ἀνθρωπότητα ἐξαλείφοντας τό θρήσκευμα ἀπό τοὺς λαούς, τό μόνο πού ἐπέτυχαν ἦταν, νά πάνε τίς χῶρες των, πολλά χρόνια πίσω, ὅσα χρόνια εἶχαν ἐξουσία, χωρίς νά κλονισθεῖ καί ἐπί ἐλάχιστον ἡ θρησκευτική πίστη καί ἀγωγή τοῦ Λαοῦ των. Γνωρίζουμε ἀπό τήν ἐλληνική Ἱστορία πόσο ἄρρηκτα εἶναι συνδεδεμένα ὁ Ἑλληνισμός καί ἡ Ὁρθοδοξία, ἐπίσης γνωρίζουμε πολύ καλά, πόσο συνέβαλε ἡ Ἐκκλησία μας, στήν ἀναγέννηση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καί στήν διατήρηση τῆς Ἐθνικῆς καί πολιτιστικῆς ταυ-

τότητας τῶν Ἑλλήνων. Τέλος, γνωρίζουμε ὅτι ἡ θρησκεία διδάσκει ἠθικές ἀξίες, ἀνθρώπινες σχέσεις καί ἀγάπη στόν πλησίον μας, πέστε μας: κύριοι ἀρνητές τῆς προσφορᾶς αὐτῆς, πῶς θά σταθοῦν, θά ὁμονοήσουν καί θά ἐπιβιώσουν στό μέλλον κοινωνίες, χωρίς τά χαρακτηριστικά καί ἀπαραίτητα συνθετικά αὐτά στοιχεῖα, μιᾶς κοινωνίας πού θέλει νά διαιωνίσει τό γένος της;

Δέν μπορούμε ἐπίσης ν' ἀγνοήσουμε τήν ἀδήριτο σχέση Ἑλληνισμοῦ καί Ὁρθοδοξίας πού χρονολογεῖται ἐδῶ καί 2.000 χρόνια. Πρέπει κάποτε νά τό καταλάβουν καί μερικοί Ἑλληνες διανοούμενοι, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦντες τόν ἐπιστημονικό καί φιλοσοφικό ἐξοπλισμό των ὡς Ἀσπίδα, νά θέλουν νά μεταβάλουν τήν ὑπάρχουσα ταύτιση Ἑλληνισμοῦ καί Ὁρθοδοξίας. Αὐτό εἶναι μέγα λάθος διότι, δέν ταυτίζεται μέ τήν θέληση τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἄρα εἶναι ἀντιδημοκρατικό. Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦλθε στήν Ἑλλάδα καί δίδαξε στό ἀνήσυχο πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων τόν Χριστιανισμό, ἐξέφραζε αὐτό πού ἀπό μόνοι τους ἐπιθυμοῦσαν οἱ Ἑλληνες, νά ὀριστικοποιήσουν τόν θάνατο τῶν παλαιῶν θεῶν καί νά ἐγκλωπθοῦν τήν ὑπαρξη τοῦ ΕΝΟΣ, μοναδικοῦ καί ἀληθινοῦ Θεοῦ. Τό χριστιανικό στοιχεῖο ἀναμείχθηκε μέ τό Ἑλληνικό, πού βρισκόταν τούς τελευταίους πρό χριστιανικούς αἰῶνες σέ παρακμή καί ἔψαχνε γιά μιᾶ νέα ταυτότητα. Ὁ καρπός τῆς ζωογόνου αὐτῆς ἔνωσης ἐδημιούργησε ἕνα πολιτισμό πού διαρκεῖ μέχρι σήμερα καί καλεῖται Ἑλληνοχριστιανικός Πολιτισμός. Ἐνώθηκε λοιπόν ἡ ἀρχαιοελληνική σοφία τοῦ ἀρίστου καί τελείου μέ τήν χριστιανική τοῦ ἐνάρετου καί τῆς ἀγάπης. Ὁ Ε. Παπανούτσος, ὁ παρεξηγημένος αὐτός παιδαγωγός καί φιλόσοφος, ὁμιλῶν στήν Βουλή τῶν Ἑλλήνων ὀλίγον πρό τοῦ θανάτου του, διεκήρυξε ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία καί ὁ Ἑλληνισμός εἶναι μαζί ζυμωμένα. Αὐτό σέ καμμία περίπτωση δέν σημαίνει ὅτι, ὅσοι Ἑλληνες δέν εἶναι χριστιανοί δέν εἶναι Ἑλληνες, ἀντιθέτως μπορεῖ ἕνας ἑτερόδοξος ἢ καί ἄθεος Ἑλληνας νά εἶναι καλύτερος ἀπό ἕνα Ὁρθόδοξο. ➔

Ἄφοῦ λοιπόν ἀπό τά ἀνωτέρω στοιχειώδη παραδείγματα εὐκολα ἐξάγεται τό συμπέρασμα ὅτι ἡ ταύτιση τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀποτελεῖ θετικό ὠφέλιμο στοιχεῖο καί κεντρικό ἄξονα πολιτιστικῆς, κοινωνικῆς καί ἐθνικῆς κυρίως συνοχῆς, ἐγείρεται τό ἐρώτημα: πρέπει νά καταδαφίσουμε, ν' ἀποσυνθέσουμε καί νά διαλύσουμε αὐτόν τόν ἐθνικό δεσμό, πού ἀποδεικνύει τόν πολιτισμό μας; Ἡ ἀντιθέτως πρέπει νά ἐνισχύσουμε, νά τονώσουμε καί νά ἐνθαρρύνουμε τόν ὑπάρχοντα αὐτόν δεσμόν μεταξύ Ὁρθοδοξίας καί Ἑλληνισμοῦ; Ἡ πρόοδος τῶν λαῶν δέν ἐπιτυγχάνεται μέ καταστρατηγήσεις ἀρχῶν καί δογματικά καταξιοθέντων ιδεῶν, ἀλλά μέ τήν στήριξη

«ΕΠΑΝΑΘΕΣΜΙΣΗ»

Τοῦ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΕΡΟΝΤΗ,
Ὁδοντιάτρου

ώς ἀπόφοιτος τῆς Ὁδοντιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου, ὑπῆρέτησα τό ἐπάγγελμα καί τήν ἐπιστήμη μου μέχρι σήμερα εἰς τήν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης.

Παράλληλα ὡς ἐνεργός πολίτης, ἀπό τά νεανικά μου χρόνια καί κατά τήν περίοδο τῆς μεταπολίτευσης, προσέφερα τίς ὑπηρεσίες μου, εἰς ἐνεργά πολιτική δράση ὡς στέλεχος πολιτικοῦ σχηματισμοῦ.

Ἡ ἐνασχόλησή μου μέ τά πολιτικά πράγματα, ἀλλά καί τό ἰσχυρό ἐνδιαφέρον γιά τά κοινά, μέ ὄπλισαν μέ γνώσεις καί ἐμπειρίες, προκειμένου νά συνεκτιμῶ τήν δημόσια ζωή κατά τό δυνατόν ἀντικειμενικότερα.

Θιασώτης τῆς Εὐρωπαϊκῆς πορείας τῆς χώρας μας τό 1979, μετά ἀπό πα-

συνέχεια στή σελίδα 28 ➡

στίς ἰδέες καί στίς ἀρχές τῶν προγόνων μας, βελτιώνοντας καί προσαρμόζοντας τά μέχρι σήμερα δεδομένα τους, στίς νέες ἐξελίξεις καί ἀνακαλύψεις τῶν Ἐπιστημῶν, χωρίς νά παρεκκλίνουμε ἀπό τίς ἀρχές καί τίς ἀξίες τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, οἱ ὁποῖες καταξιώθηκαν ὡς δόγματα στό πέρασμα τοῦ χρόνου, γιά τήν διαιώνιση τῶν κοινωνιῶν.

Μέσα στίς δύσκολες ὥρες πού περνᾶμε καθημερινά, τό ἄτομο ἀναπτύσσεται λανθασμένα καί γίνεται ἕνα ξεπερασμένο γρανάζι τοῦ ἀπρόσωπου συστήματος πού κανείς δέν ἐλέγχει. Ἕνας ὀλοκληρωμένος ἀντιανθρωπισμός πού συνθέτει καί ἀντικειμενοποιεῖ τόν ἄνθρωπο βρίσκεται σέ ἐξέλιξη. Οἱ ὑπάρχοντες ὕγιεις τύποι πού ὑπηρετοῦν τά συμφέροντα τῶν ὀλίγων. Πρέπει λοιπόν νά παραμείνουμε στίς ρίζες μας, ἐάν θέλουμε νά ἔχουμε μέλλον καί στήν γεμάτη ἀγάπη καί πίστη θρησκεία μας, πού ἐπεξετάθηκε ὄχι γιατί καταπιέζει, ἀλλά τό ἀντίθετο, γιατί στήν ἀνθρώπινη σχετική ἐλευθερία, ἀνέτεινε τήν θεία, τήν ἀπόλυτη Ἐλευθερία.

«Μόρφωση σημαίνει προσαρμογή τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς πρός τίς μεγάλες ἀξίες τοῦ παρελθόντος» (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

* Ἀπό τήν ἐφημ. ΕΣΤΙΑ (20.2.2015).

➔ συνέχεια από την σελίδα 27

«ΕΠΑΝΑΘΕΣΜΙΣΗ»

ρότρυνση του Προέδρου Καραμανλή, ίδρυσα την Έταιρεία Έλληνοευρωπαϊκών Μελετών (ΕΕΜ). Η δράση της διαμόρφωσε επί τριάντα χρόνια πολιτιστικό και πολιτικό έργο, σχετικό με την Ευρωπαϊκή μας πορεία και προοπτική.

Τό 2009 λόγω της επερχόμενης κοινωνικοοικονομικής κρίσης, μαζί με αξιόλογους επιστήμονες, απ' όλη την Ελλάδα, πανεπιστημιακούς και επιχειρηματίες, δημιουργήσαμε τον πολιτιστικό φορέα «Παρέμβαση».

Έκτοτε ο φορέας μας ως Δεξαμενή Πολιτικής Σκέψης και Προβληματισμού, συμπαρίσταται προς τό Δημόσιο μέ προτάσεις, Συνέδρια και Έκδόσεις, για την διαχείριση και έξοδο από την ένσκήψασα οικονομική, κοινωνική και κυρίως πολιτική κρίση.

Είς τό παρόν βιβλίο επιχειρώ νά φωτίσω την «Λάθος Πορεία» πού άκολούθησε **όμόθυμα** ή πολιτική ήγεςία τά τελευταία τριάντα πέντε χρόνια. Η φιλόδοξη ένταξη μας στις Ευρωπαϊκές οικογένειες, αντί νά διαμορφώσει άφετηρία ούσιαστικής πολιτειακής άνόρθωσης, μετέτρεψε τό Έλληνικό κράτος σέ παρία της Ευρωπαϊκής κοινότητας.

Παρουσιάζονται άνάγλυφα οί αίτιες πού προκάλεσαν την κρίση καθώς και ή άπουσία αλλά και ή κακή λειτουργία ούσιαστικών Θεσμών, άπαραίτητων για την εύρυθμη πορεία της πολιτείας. Επιχειρώ νά φωτίσω τό επικρατήσαν επί σαράντα χρόνια, **πελατειακό σύστημα έξουσίας** πού ώδήγησε στην παρούσα παρακμή. Τόν δέ συνδικαλισμό στην άπομυθοποίηση και άποδυνάμωσή του, άδρανοποιώντας την πεμπουσία του έργατικού κινήματος.

Παρουσιάζεται ή δυσλειτουργία της Δημόσιας Διοίκησης, ή όποία επί ένα αιώνα λειτουργεί ως πραγματικός εφιάλτης, συνεργώντας πρωταγωνιστικά, ώστε νά όδηγηθεί ή χώρα στο σημερινό της κατρακύλισμα.

Είται γνωστό πλέον ότι ή Δημοσιονομική εξέλιξη της χώρας όδεύει πολύ κακώς, ή δέ Έλληνική Κοινωνία ζει ένα «Όνειρικό Έφιάλτη».

Κατά την ταπεινή μου κρίση προσπαθώ ν' άναδείξω και νά παρουσιάσω θέσεις και προτάσεις για την βελτίωση της πορείας της Έλληνικής πολιτείας. Παροτρύνω για άμεση και άναγκαία συσπείρωση των πολιτικών δυνάμεων για την δημιουργία Συντακτικής Έθνοσυνέλευσης προκειμένου νά άνατείλει ή **Δ' Έλληνική Δημοκρατία!!**

Ἡ ἀνάδειξις τῆς Θεσσαλονίκης

Τοῦ ΠΑΝ. Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ*

Μέ ιδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦμε τόν τελευταῖο καιρό μιά συνεχῶς ἀναπτυσσόμενη δραστηριότητα γιά τήν ἀνάδειξι τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς Θεσσαλονίκης, μάλιστα μέ σημαντικές ἀναφορές στήν ἱστορική της παράδοσι. Μνημεῖα τῆς παρουσίας τοῦ Ὁθωμανοῦ Τούρκου κατακτητοῦ πού γιά πεντακόσια περίπου χρόνια ἐδννάστευε τήν πόλι, μέ ἀποκορύφωμα τήν ἀνάδειξι τῆς λεγομένης οἰκίας τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ, ἄλλα μνημεῖα τῆς τόσο ἀδυσώπητα σκληρᾶ δοκιμασμένης μεγάλης ἐβραϊκῆς κοινότητος τῆς πόλεως, μάλιστα κατά τόν τελευταῖο παγκόσμιο πόλεμο, μέ τήν ὑπέρ τετρακοσιόχρονη ἔντονη παρουσία της στήν πόλι. Εἶναι χαρακτηριστικά αὐτά τά σημάδια τοῦ καινούργιου πνεύματος πού μᾶς ἔρχεται.

Βεβαίως, στήν συνεχιζόμενη ἔκφρασι αὐτοῦ τοῦ καινούργιου πνεύματος δέν ἀμφιβάλλω, τουλάχιστον ἐλπίζω, ὅτι θά ἀναδειχθῶν καί ἄλλες πλευρές πῶ οὐσιαστικές τῆς δισχισιόχρονης καί πλέον ἱστορικῆς διαδρομῆς τῆς Θεσσαλονίκης. Αὐτῆς τῆς μεγαλοπόλεως τήν ὁποῖαν ἴδρυσεν ὁ Κάσσανδρος καί τήν ὀνομάτισε μέ τό ὄνομα τῆς ἀδελφῆς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Μεγαλοπόλεως πού πολύ ἔνωρίς ἀπέβη κέντρον ὅλης τῆς Μακεδονίας, ὅπως πολύ ἔνωρίς τήν ἐχαρακτήρισε ὁ Θεσσαλονικῖος ποιητής Ἀντίπατρος γύρω στά 13-11 π.Χ. «μήτηρ πάσης Μακεδονίας».

Μέ τόν Χριστιανισμόν ἡ Θεσσαλονίκη θά ἀναδειχθῆ περαιτέρω κέντρον ὅλου τοῦ Ἰλλυρικοῦ. Ὁ ἀπ. Παῦλος θά τιμήσῃ τήν πόλιν μέ δύο σημαντικές Ἐπιστολές, δεῖγμα τῆς σημασίας πού τῆς ἀπέδιδε. Βεβαίως, ἡ πόλις θά πληρώσῃ σημαντικόν φόρον μαρτυρίου τῶν Χριστιανῶν πιστῶν της καί μέ πρωτεύοντα τόν μάρτυρα στρατιωτικόν ἅγιον Δημήτριον θά ἀναδειχθῆ ἡ μεγαλόπολις τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Οἱ πανηγύρεις πού τελοῦνται πρὸς τιμήν τῆς μνήμης του, «Δημητρία» ἤδη κατά τήν Βυζαντινήν περίοδον, συγκαλοῦν προσκυνητές ὄχι μόνον ἀπό τήν Μακεδονίαν καί τίς πλησίον χῶρες τήν Σερβίαν, τήν Βουλγαρίαν, τήν Ρουμανίαν ἀλλά καί τήν Ἰταλίαν, ἀκόμη ἀπό τήν Γαλλίαν καί τό Βέλγιον. Στά χρόνια τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἡ πόλις γιά νά τιμήσῃ τόν πολιοῦχόν της μετακαλεῖ τόν σημαντικώτερον ποιητήν τῆς ἐποχῆς, τόν Ρωμανόν τόν Μελωδόν, ὁ ὁποῖος ἔρχεται στήν Θεσσαλονίκη καί συνθέτει τρεῖς ὕμνους πρὸς τιμήν τοῦ Ἁγίου.

Στίς ἀρχές τοῦ Θ' αἰ. ὁ ἐμπνευσμένος ἀρχιεπίσκοπος τῆς Θεσσαλονίκης Λέων ἀνανεώνει τίς μαθηματικές σπουδές, γι' αὐτό καί ἀποκαλεῖται «μαθηματικός», καί τίς ἄλλες θετικές ἐπιστήμες, γιά νά καταλήξῃ Διευθυντής τῆς Σχολῆς τῆς Μαγναύρας. Στά μέσα τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, δύο ἀδελφοί, Κωνσταντῖνος καί Κύριλλος, γυιοί ναυάρχου, ὕστερα ἀπό ἐπιτυχή σταδιοδρομία σέ διπλωματικές ἀποστολές τοῦ κράτους ἀναδεικνύονται οἱ φωτιστές τῶν Σλαύων καί τούς παρα-

* Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Διευθυντοῦ τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος, ἔ.τ.

δίδουν ἀλφάβητο γιά τήν γλῶσσά των.

Μεγάλη ἐκκλησιαστική καί κοινωνική μορφή μέ ποικίλη δρᾶσι γιά τήν προστασία τῶν πτωχῶν καί τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ –εἶναι καί ἀπό τούς πρώτους λαογράφους– καί τήν ἀντιμετώπισι τῶν ξένων ἐπιδρομέων, ὁ Εὐστάθιος Θεσσαλονίκης στά τέλη τοῦ ΙΒ΄ αἰ., εἶναι ἀπό τούς μεγάλους φιλόλογους, ἀφοῦ ἀνανεώνει καί ἀναπτύσσει τίς Ὀμηρικές σπουδές, τίς σπουδές γιά τόν Πίνδαρον καί ἄλλους ποιητές τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς, αὐτός ὁ ὑπό τήν ἐπίδρασι τοῦ Γαλλικοῦ Διαφωτισμοῦ ἀρνητής τοῦ Βυζαντίου, συνιστᾶ στό Γένος καί βεβαίως στούς ἡγήτορες τῆς Θεσσαλονίκης νά τοῦ ἀνεγείρουν εἰκόνας. Δέν νομίζω ὅτι τό ἔπραξε ποτέ κάποιος ἀπό τούς δημάρχους τῆς πόλεως. Νά μιά εὐκαιρία καί μιά πρόκλησι γιά τόν σημερινό κ. Δήμαρχο, πού τόσο ἐνδιαφέρεται γιά τήν ἱστορική διαδρομή τῆς Θεσσαλονίκης. Νά εἶναι αὐτός πού θά πραγματοποιήσῃ τήν προτροπή τοῦ Ἀδ. Κοραῆ.

Στίς ἀρχές τοῦ ΙΔ΄ αἰ. δύο μεγάλοι φιλόλογοι πού δραστηριοποιοῦνται στήν Θεσσαλονίκη, ὁ Θωμᾶς μάγιστρος καί ὁ Δημήτριος Τρικλίνιος, ἀνανεώνουν τίς σπουδές τῶν ἀρχαίων τραγικῶν, τά δέ σχόλιά των γιά τήν βελτίωσι τῶν κειμένων ἀποτελοῦν ἀκόμη καί σήμερα μέρος τῶν κριτικῶν ὑπομνημάτων τῶν τραγωδιῶν. Καθιστοῦν τήν Θεσσαλονίκη κέντρον κλασικῶν σπουδῶν.

Στά μέσα τοῦ αἰῶνος προβάλλει ἡ μορφή τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ τοῦ ὁποῦ ἡ δρᾶσι κατά τή διάρκεια τῆς ζωῆς του ἀλλά καί οἱ ὀρθόδοξες ἀπόψεις του κυριαρχοῦν στόν αἰῶνα αὐτόν ἀλλά καί

ἀποτελοῦν στήριγμα στό δουλεῦον ἐν συνεχείᾳ Γένος.

Ἡ Τουρκοκρατία δυσχεραίνει τό ἔργον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Ὀρθοδοξίας ἀλλά δέν τό ἀναστέλλει. Εἶναι συναρπαστικό ὅτι ἡ σημερινή ὁδός Τσιμισκῆ προηγουμένως ἐλέγετο Χαμιδιέ. Ἀλλά πῶς συναρπαστικό θά εἶναι, ὅταν πληροφορηθοῦμε πότε ἀκριβῶς ὠνομάσθη ἔτσι ἡ ὁδός καί γιά ποιόν λόγο, ὥστε νά τόν ἐορτάζουμε κι ἐμεῖς σήμερα. Καί ἀκόμη ποιά ὀνομασία ἀντικατέστησε. Πάντως ἡ ὀδωνυμία αὐτή παραπέμπει στήν τουρκοπατημένη περίοδο καί ὄχι στήν δισημιόχρονη καί πλέον ἱστορική συνέχεια τῆς Θεσσαλονίκης, τήν ἑλληνιστική, τήν Βυζαντινή καί τήν μεταβυζαντινή. Τήν συνέχεια τῆς ἑλληνορθόδοξης παρουσίας μαρτυροῦν τόσο τά ἐκκλησιαστικά μνημεῖα ὅσο καί τά ἐκπαιδευτικά καί ἄλλα φιλανθρωπικά ἰδρύματα πού ἀνεγείρονται κατά τήν περίοδον αὐτήν καθῶς καί οἱ πνευματικές μορφές οἱ ὁποῖες ἀναδεικνύονται.

Μπορεῖ ἡ Τουρκική κατάκτησι νά προσεῖλκυσε μεγάλες μᾶζες τουρκικοῦ πληθυσμοῦ στήν Θεσσαλονίκη, μπορεῖ ὁ Φερδινάνδος καί ἡ Ἰσαβέλλα νά ἐξετόπισαν χιλιάδες Ἑβραίους ἀπό τήν Ἰσπανία καί αὐτοί εὐρῆκαν καταφύγιο στήν Θεσσαλονίκη ὅπου καί διέπρεψαν καί πολλαπλασιάσθηκαν, μπορεῖ νά ἀφῆκαν μνημεῖα καί πολιτιστικά στοιχεῖα τῆς διαδρομῆς των, ὅμως ἡ Θεσσαλονίκη, ὅπως ἀπό τήν ἴδρυσί της, διέτηρησε πάντοτε ἔντονον τόν ἑλληνικό καί χριστιανικό χαρακτήρα της. Θέλω νά πιστεύω ὅτι ὁ προοδευτικός δήμαρχός της θά προβάλλῃ καί τόν κύριο χαρακτήρα τῆς Θεσσαλονίκης. Δηλαδή τόν Ἑλληνικόν καί Χριστιανικόν.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΥ «ΥΠΑΚΟΥΕΙ ΣΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ»

Τοῦ ΣΤΕΛΙΟΥ ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗ*

Γιὰ 6 ὀλόκληρα χρόνια τό ἀνάληθο δίδυμο Μέρκελ - Σόιμπλε, καί τό ὄλον εὐρωϊερατεῖο, μᾶς χρησιμοποιοῦν ὡς πειραματόζωο. Πειθήνιοι αὐτοί οἱ κυβερνῶντες ὑπέκυσαν σέ ὅλους τούς ἐκβιασμούς. Καί τήν ὥρα πού προσδοκοῦσαν καί διαφήμιζαν μίαν ἐλάχιστη ἀνάσα, τούς ἀντιμετωπίζουν μέ ἀκόμη πιό ἀδυσώπητη σκληρότητα. Εἶναι ἡ μοίρα τῶν «προθύμων», ὅταν λήξει ἡ ἀποστολή τους. Τούς πετᾶνε σάν σιμιμένη λεμονόκουπα. Μακάρι νά εἰσακουόταν ὁ νηφάλιος Krugman πού ἀποφαίνεται μετά λόγου γνώσεως ὅτι «ἡ κακή συμπεριφορά πού ἔχει ὀδηγήσει τήν Εὐρωζώνη στά σημερινά προβλήματα δέν ἐντοπίζεται στήν Ἑλλάδα, στήν Ἰταλία ἢ στή Γαλλία, ἀλλά στή Γερμανία» (N.Y. Times, 30/11/2014). Εἶναι ἡ ἴδια αἰώνια Γερμανία πού δύο φορές στόν 20ό αἰῶνα βύθισε ἐνόπλιως τήν ἀνθρωπότητα στό αἶμα καί τώρα, καθῶς βλέπει τήν λαϊκή ἐξέγερση σέ Γαλλία, Ἰταλία, Ἰσπανία, μέ τήν κατακόρυφη ἄνοδο Λεπέν, Γκρίλο, Ροδεμος, Φάρατζ καί φυσικά Τσίπρα, ἐπιχειρεῖ μέ ὄπλο τήν οικονομική ἀσφυξία νά πνίξει ἐν ψυχρῷ τήν Ἑλλάδα προβάλλοντάς την ὡς φόβητρο στους ἄλλους εὐρωπαϊκούς λαούς. Εἰδικά ἡ δήλωση τῆς Μαρίν Λεπέν ὅτι θά βγάλει τήν Γαλλία ἀπό τήν Εὐρωζώνη προ-

αναγγέλλει τό τέλος τῆς (ὑποτιθέμενης) Ἐνωμένης Εὐρώπης. Σίγουρα ἡ Μέρκελ ὑπολογίζει σέ ρόλο Ἰφιγένειας τήν Ἑλλάδα γιά νά σώσει ἑαυτήν καί μίαν ἀνάπηρη Εὐρώπη πού θά τήν ὑπηρετεῖ. Θά ἀποδείξουμε ὅτι πλανᾶται πλάνην οἰκτρᾶν;

Οἱ τροϊκανοί ἐγκάθετοι τῶν τοκογλύφων μᾶς σπρώχνουν στόν ἀπόλυτο ἐξευτελισμό. Ἐπιβάλλεται ἓνα ΟΧΙ, σύσσωμου τοῦ πολιτικοῦ κόσμου στό τελεσίγραφό τους. Τό ἔθνος αὐτό ἐπέζησε, ἀναγεννήθηκε καί μεγαλούργησε ὅταν τά παλληκάρια του ἀπαντοῦσαν «μολών λαβέ».

Ἄνωτατο Συμβούλιο Συνεργασίας: Ὅλα τά ἄχαμε, ὁ φερετζές μᾶς ἔλειπε! Ὁ Νταβούτογλου τό ναρκοθέτησε προκαταλαμβάνοντας ὅτι θά συζητήσει γιά «συνεκμετάλλευση». Ὅμως ὁ ἐνεργειακός πλοῦτος Ἑλλάδος - Κύπρου ἀνήκει σέ Ἑλλάδα - Κύπρο. Τελεία, παύλα.

Ἡ Ἑλλάδα πρέπει νά ἀξιοποιήσει ὅλα τά περιφερειακά ἐρείσματα τά ὁποῖα προέκυψαν στήν εὐρύτερη περιόχῃ τῆς Ν.Α. Μεσογείου. Πολύ περισσότερο ὅτι οἱ συνήθεις ὑποποῖι ὑπερατλαντικοί «φίλοι» μας νίπτουν τώρα τάς χεῖρας των «γιά νά μήν χειροτερέψουν» τίς σχέσεις τους μέ τόν ὑπερφίαλο σουλτάνο πού θά τούς ὑποδεχθεῖ σέ λίγο ὡς πρόεδρος τῶν G20.

Ὁ Νταβούτογλου στήν Ἀθήνα ὡσάν

* Ὁ Στέλιος Παπαθεμελής εἶναι Πρόεδρος τῆς Δημοκρατικῆς Ἀναγέννησης.

νά μήν τρέχει τίποτε. Ὁ Ἀτίλας κατακρεουργεῖ 40 χρόνια τήν Κύπρο, καί εἰσβάλλει στόν ἐνεργειακό πλοῦτο της. Casus belli, διαρκῆς ἔμπρακτη ἀμφισβήτηση τῆς κυριαρχίας Ἑλλάδος - Κύπρου. Ὅλα καλά!... Ὁ «χότζας» ἔρχεται σημαioφόρος τῆς διαβόητης «συνεκμετάλλευσης» καί προκαλεῖ ἀκόμη περισσότερο μέ τήν προπέτειά του, συνοδευόμενος ἀπό τό ὑπουργικό του συμβούλιο νά περιοδεύσει «ἰδιωτικῶς» στήν ἑλληνική Θράκη, ὅπως στά Κατεχόμενα... Ἐλπίζουμε νά μή συμβεῖ τό ἀποτρόπαιον.

Ἡ τραγωδία μας εἶναι ὅτι ἐδῶ δέν ὑψώνεται σχεδόν καμία φωνή, οὔτε ἐξ ἀριστερῶν, οὔτε ἐκ δεξιῶν. Ἐγγίσαμε μήπως τά ὄρια ἐθνικῆς ἀνοίας;

Ἀλλά ὑπάρχουν δύο Ἑλλάδες εἶχε πεῖ ἄλλοτε ὁ Ὀδυσσεύς Ἐλύτης (Σύν τοῖς ἄλλοις, σ. 253): «Αὐτή πού ἐξαναγκάζεται καί τούς ἴδιους τούς ὑπηκό-

ους της νά καταπονεῖ καί σ' ἓνα διεθνή χορῶ μεταμφιεσμένων νά μετέχει μέ τό φόρεμα τῆς Εὐρωπαϊκῆς (διάβαζε: Ἀμερικάνικῆς). Καί ὑπάρχει ἡ ἄλλη πού ἐξακολουθεῖ νά ὑπακούει στόν Ἡράκλειτο καί τόν Μακρουγιάννη». Γιά νά καταλήξει: «Ἡ πρώτη μπορεῖ νά καταλυθεῖ μιά μέρα. Ἡ δεύτερη, ἀκόμη κι ἂν μείνει χωρίς ὑπόσταση, ποτέ. Τουλάχιστον ἐγώ γι' αὐτήν ὑπάρχω».

Καί ἐμεῖς, ποιητή, γι' αὐτήν ὑπάρχουμε καί τήν θέλουμε ἀκέραιη καί ἰσχυρή. Σεβαστή ἀπό φίλους καί προπαντός ἐχθρούς...

Δέν μᾶς ἐγγίζει τό ἀνήκουστον τοῦ ἀντιπροέδρου μας στό Turkish TV - CINE 5 «ὄχι μόνον ἓνα τζαμί ἀλλά καί ἡ ὀθωμανική κληρονομιά στήν Ἑλλάδα εἶναι μέρος τῆς ἐθνικῆς μας κληρονομιάς» (sic!) Θεοῦ Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί του!

ΜΗΝΥΜΑ

Ἀγαπητοί μου Ἕλληνες Χριστιανοί Ὁρθόδοξοι τῆς Θεσσαλονίκης, ὅλης τῆς Μακεδονίας καί ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Λόγω τῶν δυσχερῶν περιστάσεων ὑπό τίς ὁποῖες εὐρίσκεται ἡ Πατρίδα μας ἡ Ἑλλάδα ἔχομε χρέος ἱερόν νά προσευχηθοῦμε πρὸς τόν ἐν Τριάδι Ἅγιον Θεόν καί τήν Θεομήτορα Παναγίαν μας γιά νά μή ἀδικηθῇ καί νά μή προσβληθῇ ἡ Πατρίδα μας. Καί εἰδικώτερα ἀσφάλεια καί εἰρήνη στήν ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, στή ΘΡΑΚΗ καί στά ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΝΔΡΙΖΕΣΘΕ καί ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΕ

Καί ἀκόμη μέ Ἑλληνική Ἐθνική Ἐνότητα.

Ι.Μ.Θ. - Μάρτιος 2015

ΠΟΙΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΟΛΕΒΑ*

Ἡ συζήτηση για τήν ἀξία, τό περιεχόμενο καί τήν ὑποχρεωτικότητα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἔχει πολλούς συμμετέχοντες καί διάφορες παραμέτρους. Πολιτικοί, πανεπιστημιακοί, θεολόγοι, ἐνώσεις ἐκπαιδευτικῶν, χριστιανικά σωματεία καί ἀπλοί πολίτες ἐκφράζουν γνώμες καί προτάσεις, ἐνῶ ἔχουμε καί μιὰ σχετικά πρόσφατη δικαστική ἀπόφαση, ἡ ὁποία δέν ἔχει ἀκόμη ἐφαρμοσθεῖ πλήρως. Θά θυμίσω τίς τέσσερις κυριώτερες τάσεις πού ἔχουν διαμορφωθεῖ γιά τό ζήτημα καθῶς καί τά βασικά σημεῖα τῆς Ἀποφάσεως 115/2012 τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων, ἡ ὁποία ἐξεδόθη κατόπιν ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἄρα εἶναι τελεσίδικη καί ὑποχρεωτική γιά ὅλους.

Α) Τό ἀνοικτό ὁμολογιακό μάθημα μέ Ὁρθόδοξο Χριστιανικό περιεχόμενο. Πρόκειται γιά τήν πρόταση τῆς ΠΕΘ (Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων) καί τῆς πλειοψηφίας τῶν καθηγητῶν τοῦ μαθήματος στήν πατρίδα μας. Συμφωνεῖ σέ γενικές γραμμές καί ἡ Παγκύπρια Ἐνωση Ἑλλήνων Θεολόγων, δεδομένου ὅτι στήν Κύπρο διδάσκονται τά βιβλία Θρησκευτικῶν τοῦ Γυμνασίου καί Λυκείου τῆς Ἑλλάδος (πλὴν ἐξαιρέσεων). Οἱ ὑποστηρικτές τῆς προτάσεως θεωροῦν ὅτι ἡ διδασκαλία ἀπό τήν Γ΄ Δημοτικοῦ μέχρι καί τήν Α΄ Λυκείου πρέπει νά γίνε-

ται ἀποκλειστικά καί μόνον μέ βάση τή Δογματική, Ἠθική, Βιβλική καί πολιτιστική παράδοση τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Στήν Β΄ Λυκείου ἤδη διδάσκονται ἀρκετά στοιχεία τῶν ἄλλων δογμάτων καί θρησκευμάτων, κάτι πού θά μπορούσε νά διευρυνθεῖ καί στή Γ΄ Λυκείου. Τό ὀνομάζω ἀνοικτό Ὁμολογιακό, διότι δέν ἔχει τό αὐστηρό κατηχητικό ὕφος παλαιότερων ἐποχῶν. Στήν ἀποψη αὐτή συμφωνοῦν καί ἐπιστήμονες ἄλλων εἰδικότητων, ὅπως ὁ Γλωσσολόγος καί πρῶην Πρύτανης τοῦ ΕΚΠΑ κ. Γ. Μπαμπινιώτης, ὁ ὁποῖος μάλιστα προτείνει τόν ἐμπλουτισμό τοῦ μαθήματος μέ Πατερικά Κείμενα.

Β) Τό πολιτιστικό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Πρόκειται γιά πρόταση τοῦ κ. Νικήτα Ἀλιπράντη, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Στρασβούργου καί τῆς Νομικῆς Σχολῆς Κομοτηνῆς. Ἐπειδή μελετᾶ τίς ἀποφάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, τό ὁποῖο ἐδρεῖε στό Στρασβούργο, ὁ κ. Ἀλιπράντης προτείνει τό μάθημα νά διδάσκεται μέ τόν τίτλο «Ὁρθόδοξη Χριστιανική Κληρονομιά» μέ προβολή τῆς ἱστορίας καί τῶν πολιτιστικῶν στοιχείων τῆς Ὁρθόδοξης κληρονομιάς (Ἄγιογραφία, Ψαλμωδία, Γραμματεία κ.λπ.), τά ὁποία εἶναι ἀλληλένδετα μέ τήν ταυτότητα τοῦ λαοῦ μας. Ἔτσι θά εἶναι ὑποχρεωμένοι νά τό πα-

* Ὁ Κωνσταντῖνος Χολέβας εἶναι Πολιτικός Ἐπιστήμων.

ρακολουθούν όλοι οι μαθητές ασχέτως θρησκευματος, όπως γίνεται με το μάθημα της Ιστορίας και δεν θα υπάρχουν απαλλαγές αθέων ή έτεροδόξων, κάτι που γίνεται σήμερα. Προσωπικά πιστεύω ότι η πρόταση αυτή ξεφεύγει από την ουσία των Θρησκευτικών, που είναι η διαμόρφωση χαρακτήρος και ήθους. Μετατρέπει το μάθημα σε συμπλήρωμα της Ιστορίας και θα μπορεί να διδάσκει ίσως και από Φιλολόγους, άρα θα κινδυνεύσουν οι θέσεις των Θεολόγων. Πάντως είναι μία πρόταση καλοπροαίρετη και με σοβαρή νομική κατοχύρωση.

Γ) Τό πολυθρησκευτικό - γνωσιολογικό μάθημα Θρησκευτικών. Προτείνεται από την συντακτική Ομάδα του νέου Πιλοτικού Προγράμματος για τα Θρησκευτικά, το οποίο εφαρμόζεται ήδη ως πείραμα σε όρισμένα Γυμνάσια της χώρας μας. Δεν βασίζεται πλέον στην Όρθοδοξη Πίστη και Παράδοση, αλλά εντάσσει σε ένα συνονθύλευμα την Όρθοδοξία με πολλά άλλα θρησκευματα. Πιστεύω ότι είναι παιδαγωγικά λανθασμένη πρόταση, διότι το παιδί πρέπει πρώτα να μάθει την πίστη των προγόνων και των γονέων του και μετά να μπορέσει να συγκρίνει με άλλα θρησκευματα. Άλλωστε το μάθημα των Θρησκευτικών είναι το μόνο άμιγώς ήθοπλαστικό στό σημερινό σχολείο και πρέπει να προβάλλει ξεκάθαρα πρότυπα.

Τί πρότυπο οικογενείας θα προτείνεις μέσα από το πολυθρησκευτικό μάθημα; Την Όρθοδοξη Χριστιανική οικογένεια, την μουσουλμανική παράδοση των τεσσάρων γυναικών για κάθε άνδρα ή κάτι άλλο; Και από νομικής πλευράς πάσχει η πρόταση, διότι αντιτίθεται στο Σύνταγμα

και στην Απόφαση του Διοικητικού Έφετείου Χανίων, το οποίο ορίζει σαφώς ως περιεχόμενο του μαθήματος την ανάπτυξη της θρησκευτικής συνειδήσεως των Όρθοδόξων μαθητών, προεχόντως δέ κατά την Χριστιανική διδασκαλία. Όχι με βάση τον Βουδισμό ή το Ισλάμ που θα διδάσκονται από την Α΄ Γυμνασίου στα έλληνοπούλα αν εφαρμοσθεί το Πιλοτικό Πρόγραμμα. Σημειώνω ότι το Πιλοτικό Πρόγραμμα έχει επικριθεί ως ακατάλληλο από σημαντικές μορφές του Αγίου Όρους, όπως ο μακαριστός Αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, Ηγούμενος της Ι. Μονής Γρηγορίου, και ο Πανος. Αρχιμανδρίτης Βασίλειος Γοντικάκης, Προηγούμενος της Ι. Μονής Ίβήρων.

Δέν θέλω να αδικήσω τους αξιόλογους συντάκτες του Προγράμματος. Προφανώς επιχειρούν να μειώσουν τον αριθμό των απαλλασσομένων έτεροδόξων ή άλλοθρησκων μαθητών. Δέν θα τό κατορθώσουν, όμως, διότι πάντα θα υπάρχουν κάποιοι άθεοι ή θρησκευτικώς αδιάφοροι που θα ζητούν απαλλαγή. Αν επικρατήσει τό Πιλοτικό Πρόγραμμα τότε τό μέν μάθημα θα αποχριστιανοποιηθεί, τίς δέ απαλλαγές δέν θα τίς αποφύγουμε!

Δ) Τό άμιγώς Θρησκευσιολογικό. Αποτελεί πρόταση βουλευτών διαφόρων άριστερών κομμάτων. Ζητούν την πλήρη έξισωση της Όρθόδοξης Πίστες του λαού μας με όλα τά άλλα δόγματα και θρησκευματα και την παροχή ξερών έγκυκλοπαιδικών γνώσεων. Ίσως θέλουν να καταστήσουν τό μάθημα αντιπαθές σε διδάσκοντες και μαθητές και τελικά να τό καταργήσουν. Η πρόταση είναι ριζικά

άνιστόρητη, αντιχριστιανική και αντισυνταγματική. Αυτή η χώρα έλευθερώθηκε και μεγάλωσε από αγωνιστές που πίστευαν στον Χριστό και στους Άγιους, όπως καταδεικνύεται από τό Προοίμιο του σημερινού και όλων των προϋπαρξάντων Συνταγμάτων με την επίκληση της Αγίας Τριάδος. Άλλωστε και σίς ύπολοιπες χώρες της Εύρώπης επικρατεί τό όμολογιακό μάθημα, βασισμένο στην επικρατούσα θρησκεία, και όχι τό θρησκευιολογικό ή άλλες πολυθρησκευτικές παραλλαγές.

Κλείνοντας αυτές τίς σκέψεις θυμίζω τά κυριότερα σημεία της άμετάκλητης άποφάσεως του Διοικητικού Έφετείου Χανίων, με άριθμό 115/2012 (Δεκέμβριος 2012):

Δέν νοείται άπαλλαγή από τό μάθημα των Θρησκευτικών για μαθητή Χριστιανό Όρθόδοξο για λόγους «θρησκευτικής συνειδήσεως». Οί άθρησκοι, οί άλλόθρησκοι (π.χ. Μουσουλμάνοι) και οί Έτερόδοξοι (π.χ. Προτεστάντες) μαθητές έχουν δικαίωμα άπαλλαγής από τό μάθημα, μόνον όταν συντρέχουν στό πρόσωπό τους λόγοι θρησκευτικής συνειδήσεως, τούς όποιους όφείλουν να επικαλοῦνται οί ίδιοι ή οί γονείς τους.

Οί Διευθυντές των σχολικών μονάδων όφείλουν να έλέγξουν τή συνδρομή των νομίμων προϋποθέσεων άπαλλαγής.

Έπιβάλλεται όπως ή Πολιτεία έξασφαλίξει τήν διδασκαλία του μαθήματος των Θρησκευτικών με τήν κατάρτιση των προγραμμάτων διδασκαλίας, επί ίκανό

άριθμό ώρων διδασκαλίας έβδομαδιαίως.

Ή γνώμη του Συνηγόρου του Πολίτη (Γεωργίου Καμίνη) σίς 17.11.2008, ή όποία θεωρούσε ότι μπορούν να άπαλλάσσονται οί μαθητές για λόγους συνειδήσεως χωρίς να δηλώνεται ό λόγος της συγκεκριμένης αυτής έπιλογής, είναι σε εύθεια αντίθεση με τό Σύνταγμα, τούς νόμους του Κράτους, τίς έγκυκλίους του Έπουργείου Παιδείας και με τίς άποφάσεις του Συμβουλίου της Έπικρατείας και του Εύρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Άνθρώπου.

Εύχομαι οί θεολόγοι μας να βροῦν τρόπο συνεννοήσεως και άμβλύσεως των διαφωνιών μεταξύ τους, διότι τό μάθημα πρέπει να παραμείνει Όρθόδοξο Χριστιανικό και ύποχρεωτικό, ειδικά σήμερα που οί νέοι μας άναζητοῦν πρότυπα ήθους και αγωνιστικότητας. Άς τούς διδάξουμε τά πρότυπα Αγίων και Έρώων της Όρθοδοξίας και του Έλληνισμού, με πνεῦμα Οίκουμενικό και μακρυνά από κάθε φανατισμό. Και επειδή φέτος τιμοῦμε τά 300 χρόνια από τή γέννηση του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού άς θυμηθοῦμε τή διδαχή του ότι σκοπός του σχολείου είναι να διδάσκει τόν Χριστό, τήν Παναγία, και τούς Άγιους μας. Όχι τήν πολυπολιτισμικότητα και τόν θρησκευτικό συγκρητισμό. Ή έλληνορθόδοξη παιδεία μās έλευθέρωσε από Τούρκους, Φράγκους και άλλους κατακτητές. Αυτή θά μās καθοδηγήσει να έξέλθουμε πνευματικά άλώβητοι από τήν κρίση.

Πρόκληση Σκοπίων μέ τόν Μ. Ἀλέξανδρο

Ἡ ψύχωση τῶν Σκοπιανῶν μέ τόν Μέγα Ἀλέξανδρο ἀποκαλύφθηκε καί πάλι μέ τήν ἐνέργειά τους νά μετονομάσουν τό συνεδριακό κέντρο τῶν Σκοπίων, πού λεγόταν Univerzalna Sala, σέ «Μέγας Ἀλέξανδρος».

Σύμφωνα μέ τά σκοπιανά ΜΜΕ, τό χαρακτηριστικό κτίριο τῆς πρωτεύουσας τῆς ΠΓΔΜ μετονομάστηκε 50 χρόνια μετά τήν κατασκευή του, καθώς κατασκευάστηκε μετά τόν σεισμό στά Σκόπια (1963) μέ δωρεές πολλῶν χωρῶν.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ κυβέρνηση Γκρούεφски τά τελευταῖα χρόνια ἔχει προχωρήσει σέ πληθώρα μετονομασιῶν ἀεροδρομίων, σταδίων, δρόμων, πλατειῶν, δίνοντας ὀνόματα προσωπικοτήτων τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας. Προχώρησε παράλληλα στήν ὕψωση ὑπερμεγέθων ἀγαλμάτων τῶν Ἑλλήνων βασιλέων τῆς Μακεδονίας, τοῦ Φιλίππου Β΄ καί τοῦ Ἀλεξάνδρου, πού κοσμοῦν κεντρικά σημεῖα τῆς πρωτεύουσας.

Ἐπίσης, τό ἀεροδρόμιο τῶν Σκοπίων ἔχει μετονομαστεῖ σέ ἀεροδρόμιο «Μέγας Ἀλέξανδρος», τό στάδιο τῆς πόλης τῶν Σκοπίων σέ Ἀρένα «Φίλιππος Β΄», ἐνῶ ἡ ἐθνική ὁδός πού ὀδηγεῖ πρὸς τήν Ἑλλάδα ἔχει μετονομαστεῖ σέ Αὐτοκινητόδρομος «Μέγας Ἀλέξανδρος»!!

«ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

14-1-2015

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα ἀγωνίζεται στήν Εὐρώπη καί ἐσωτερικά μέ τίς θυσίες τοῦ Λαοῦ της γιά τά γνωστά προβλήματα μέ τήν Ε.Ε., ὁ κ. Γκρούεφски πολεμᾷ ματιωδῶς κάθε καθυποτακτική προσπάθεια γιά τήν ἐπίλυση τῶν διαφορῶν μέ τήν Ἑλλάδα γιά τό ὄνομα τῶν Σκοπίων. Οἱ ἐνέργειές του προκαλοῦν θλίψη καί ἀνησυχία.

Ἑλληνας Φύλακες Γρηγορεῖτε.

Ἡ Μακεδονία εἶναι μία καί εἶναι ΕΛΛΗΝΙΚΗ. Οἱ ΦΙΛΙΠΠΟΙ ΚΑΙ Οἱ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΙ ΗΣΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ.

Ι.Μ.Θ. - Μάρτιος 2015

«Διαγράψτε τήν Ἑλλάδα, ἂν τολμᾶτε»

Ὁ λόγος τοῦ Ἀμερικάνου λογοτέχνη (καί ὄχι μόνον), Robert Najemy γιά τήν Ἑλλάδα, πού μᾶς κάνει νά ἀνατριχιάζουμε ἀπό ὑπερηφάνεια!

Γκρεμίστε ὅλη τήν Ἑλλάδα σέ βάθος 100 μέτρων.
Ἀδειάστε ὅλα τά μουσεῖα σας, ἀνά τόν κόσμο.
Γκρεμίστε κάθε τι Ἑλληνικό ἀπό ὄλο τόν πλανήτη.
Ἐπειτα σβῆστε τήν Ἑλληνική γλώσσα ἀπό παντοῦ.
Ἀπό τήν ἰατρική τῆς χώρας σας, ἀπό τήν φαρμακευτική.
Ἀπό τά ἀνώτερα μαθηματικά (γεωμετρία, ἄλγεβρα).
Ἀπό τή φυσική καί ἀπό τή χημεία.
Ἀπό τήν ἀστρονομία, ἀπό τήν ἀστροφυσική.
Ἀπό τήν πολιτική τῆς χώρας σας.
Ἀπό τήν καθημερινότητά σας.
Διαγράψτε καί τά ἀπλά μαθηματικά, διαγράψτε κάθε σχῆμα.
Κάντε τό τρίγωνο-ὀκτάγωνο, τήν εὐθεία-καμπύλη,
σβῆστε τή γεωμετρία ἀπό τά κτίριά σας,
ἀπό τούς δρόμους σας, τά παιχνίδια σας, τά ἀμάξια σας,
σβῆστε τήν ὀνομασία κάθε ἀσθένειας καί κάθε φαρμάκου,
διαγράψτε τή δημοκρατία καί τήν πολιτική,
διαγράψτε τή βαρύτητα καί φέρτε τό πάνω κάτω,
ἀλλάξτε τούς δορυφόρους σας, ὥστε νά ἔχουν τετράγωνη τροχιά,
ἀλλάξτε ὅλα τά βιβλία σας (γιατί παντοῦ θά ὑπάρχει ἔστω μιᾶ λέξη ἑλληνική),
σβῆστε ἀπό τήν καθημερινότητά σας κάθε ἑλληνική λέξη,
ἀλλάξτε τά Εὐαγγέλια, ἀλλάξτε τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ,
(κι αὐτό βγαίνει ἀπό τά Ἑλληνικά καί σημαίνει αὐτός πού ἔχει τό χρίσμα),
ἀλλάξτε καί τό σχῆμα κάθε ναοῦ (ὥστε νά χάσει τήν ἑλληνική γεωμετρία),
σβῆστε τόν Μέγα Ἀλέξανδρο,
σβῆστε ὅλους τούς Μυθικούς καί Ἱστορικούς ἥρωες,
ἀλλάξτε τήν παιδεία σας, ἀλλάξτε τό ὄνομα τῆς ἱστορίας,
ἀλλάξτε τά ὀνόματα στά πανεπιστήμιά σας,
ἀλλάξτε τόν τρόπο γραφῆς σας, χρησιμοποιήστε τόν ἀραβικό,
διαγράψτε τή φιλοσοφία, διαγράψτε, διαγράψτε, διαγράψτε.
Θά πεῖτε... “δέν γίνεται”.

Σωστά, δέν γίνεται, γιατί μετά δέν θά μπορεῖτε νά στεριώσετε οὔτε πρόταση!

Δέν γίνεται νά σβῆσει ἡ Ἑλλάδα, ὁ Ἑλληνας, ἡ προσφορά του πάνω σέ αὐτόν τόν πλανήτη!

Ἡ πρόκληση πάντως ἰσχύει.

Δεκέμβριος 2014
Βλάχου

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

ΤΟΥ ΠΑΝΑΓ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Κ.Κ. ΑΝΘΙΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΙΕΡΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

ΑΠΟ 31.12.2014 - 31.01.2015

ΤΕΤΑΡΤΗ - 31.12.2014

6.00 μ.μ.: Έσπερινός εις τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν άγιού Βασιλείου Νέας Έλβετίας**.

ΠΕΜΠΤΗ - 01.01.2015

7.00-10.45 π.μ.: Όρθρος, Θεία Λειτουργία του Μ. Βασιλείου και επίσημη Δοξολογία διά τήν **1ην του νέου Έτους** εις τόν **ιερόν Καθεδρικών Ναόν τής του Θεού Σοφίας**.

ΚΥΡΙΑΚΗ - 04.01.2015

7.30-10.45 π.μ.: Όρθρος και Θεία Λειτουργία εις τόν **ιερόν Προσκυνηματικών Ναόν του ποηλιούχου άγιού Δημητρίου**.

ΤΡΙΤΗ (άγια Θεοφάνεια)
- 06.01.2015

7.00-10.45 π.μ.: Όρθρος, Θεία Λειτουργία του Μ. Βασιλείου και Μέγας Άγιασμός, εις τόν **ιερόν Μητροπολιτικών Ναόν άγιου Γρηγορίου του Παλαμά**.

11.00 π.μ.: Τηλετή τής καταδύσεως του **Τιμίου Σταυρού** και του **Άγιασμού** τών ύδάτων εις τήν παραλίαν τής **Θεσσαλονίκης**.

ΤΕΤΑΡΤΗ - 07.01.2015

7.30-10.30 π.μ.: Όρθρος και Θεία Λει-

τουργία εις τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν Τιμίου Προδρόμου του Παπαφείου Ίδρύματος**.

ΚΥΡΙΑΚΗ - 11.01.2015

7.00-10.30 π.μ.: Όρθρος και Θεία Λειτουργία εις τόν **ιερόν Ναόν άγιου Θεράποντος**.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ - 16.01.2015

6.00 μ.μ.: Έσπερινός εις τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν άγιου Άντωνίου** (περιοχής Ίπποδρομίου).

ΣΑΒΒΑΤΟΝ - 17.01.2015

6.00 μ.μ.: Έσπερινός εις τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν άγιου Άθανασίου** (Έγνατία).

ΚΥΡΙΑΚΗ - 18.01.2015

7.00-10.30 π.μ.: Όρθρος και Θεία Λειτουργία εις τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν άγιου Άθανασίου** (Έγνατία).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ - 23.01.2015

6.00 μ.μ.: Έσπερινός εις τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν όσίας Ξένης** (περιοχής Χαριλάου).

ΣΑΒΒΑΤΟΝ - 24.01.2015

7.00-10.30 π.μ.: Ὁρθρος καί Θεία Λειτουργία εἰς τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν** **ὁσίας Ξένης** (περιοχῆς Χαριθιάου).

ΚΥΡΙΑΚΗ - 25.01.2015

7.00-10.30 π.μ.: Ὁρθρος, Θεία Λειτουργία εἰς τόν **ιερόν Ναόν** **ἀγίου Φανουρίου**.

ΠΕΜΠΤΗ - 29.01.2015

6.00 μ.μ.: Ἑσπερινός εἰς τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν** **ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν** (περιοχῆς Βούληγερη).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ - 30.01.2015

7.30-10.30 π.μ.: Ὁρθρος καί Θεία Λειτουργία εἰς τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν** **ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν** (περιοχῆς Βούληγερη).

ΑΠΟ 01.02.2015 - 01.03.2015

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ & ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

- 01.02.2015

7.00-10:30 π.μ.: Ὁρθρος καί Θεία Λειτουργία εἰς τόν **ιερόν Μητροπολιτικόν Ναόν** τοῦ **ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ**.

6.00 μ.μ.: Ἑσπερινός εἰς τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν** **τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ**.

ΔΕΥΤΕΡΑ (ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

- 02.02.2015

7.30-10.30 π.μ.: Ὁρθρος καί Θεία Λειτουργία εἰς τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν** **τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ**.

ΠΕΜΠΤΗ - 05.02.2015

6.00 μ.μ.: Ἑσπερινός εἰς τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν** τοῦ **ἀγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου**.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ - 06.02.2015

7.30-10.30 π.μ.: Ὁρθρος καί Θεία Λειτουργία εἰς τόν πανηγυρίζοντα **ιερόν Ναόν** **ἀγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου**.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

- 08.02.2015

7.00-10.30 π.μ.: Ὁρθρος καί Θεία Λειτουργία εἰς τόν **ιερόν Προσκυνηματικόν Ναόν** τοῦ **πολιούχου ἀγίου Δημητρίου**.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

- 15.02.2015

7.30-10:30 π.μ.: Ὁρθρος καί Θεία Λειτουργία εἰς τόν **ιερόν Ναόν** τοῦ **ἀγίου προφήτου Ἡλία Πυλαίας**.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

- 22.02.2015

7.00-10.30 π.μ.: Ὁρθρος καί Θεία Λειτουργία εἰς τόν **ιερόν Ναόν** **ἀγίας Μαρίας ἄνω Τούμπας**.

6.00 μ.μ.: Ἑσπερινός τῆς **Συγχωρήσεως** εἰς τόν **ιερόν Μητροπολιτικόν Ναόν** τοῦ **ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ**.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ - Α΄ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

27.02.2015

7.00 μ.μ.: Ἀκολουθία τῶν **Α΄ Χαιρετι-**

σμών εις τόν ἱερόν Ναόν τοῦ ποηιοῦ-
κου ἀγίου Δημητρίου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

- 01.03.2015

7.00-10:30 π.μ.: Ὁρθρος καί Θεία Λει-

τουργία εις τόν ἱερόν Προσκυνηματι-
κόν Ναόν τοῦ ποηιοῦκου ἀγίου Δη-
μητρίου, μέ παρουσία καί συμμετοχή
τῶν Ἀρχῶν.

*Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Θεσσαλονίκης*

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 2014

ΑΝΘΙΜΟΣ

*Σέ τρέμουν σέ φοβοῦνται,
Παναγιώτατε,
Μά ὅλα Ἐσύ τά ξεπερνᾶς,
Ἐλλογιμώτατε.
Τά ἴδια ἀπαράλλακτα
καί τά τοῦ Χρυσοστόμου
ἔκαναν μά καί πόλεμο
φόβου καί μετά τρόμου.
Φοβοῦνται τήν ἀλήθεια
τρέμουν τήν ἀντριεά,
τρέμουν τό φιλότιμο
μά καί τήν ἀνθρωπιά.
Τόσα καί τόσα ἔδωκαν
οἱ Ἑλληνες στόν κόσμο,
Μά τόν σταυρώνουν καί αὐτόν
σάν τόν Χριστό ἀπό φόβο.
Πασχίζουν νά σέ βγάλουνε,
Ἄνθιμε, ἀπ' τή μέση
μά ὁ πέλεκυς πολύ βαρῦς
ἐπάνω τους θά πέσει.*

*Θά λάμπει ἡ ἀλήθεια γιά τή Μακε-
δονία
καί οἱ Ἑλληνες θά ξαναζοῦν
ἐλεύθεροι στή Ἥπειρο
καί στή Μακεδονία.
Αἰτία θά ᾿σαι, Ἄνθιμε
Παναγιώτατέ μου,
Ἐσύ, ὡς Πρωτεργάτης δουλευτής
τῆς ἐλευθέρωσής μου.
Ὅσο ἡ σφύρα δυνατά
τόν ἄκμονα δουλεύει
ἀκούγεται μελωδικά καί ρυθμικά
ὁ ἦχος ὅπου βγαίνει.
Καί σέ αὐτή τή σιγαλιά
τῆ θεία ἀρμονία
τοῦ Πλάστη κάνεις, Ἄνθιμε,
οὐράνια Λειτουργία.*

Γιώργης Μαράκης

Ψάλτης

Email: marogiorgis@gmail.com